72-15

Akbaba

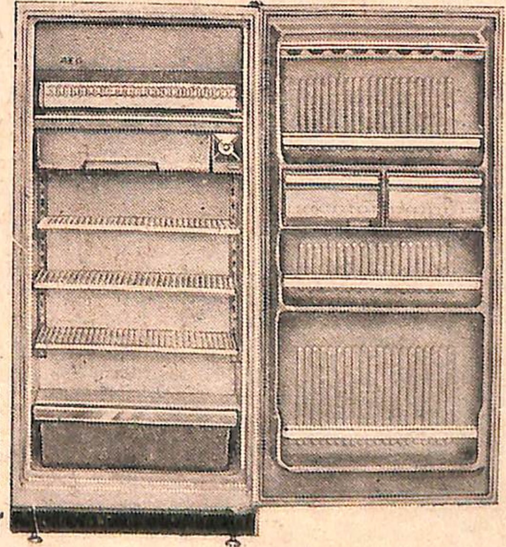
Leylâ ile Mecnun
Yeni Resimli Romanımız
Bu Sayıda

CHP, idamlara karşı çıktı. — Gazeteler —

İçi geniş soğutucu

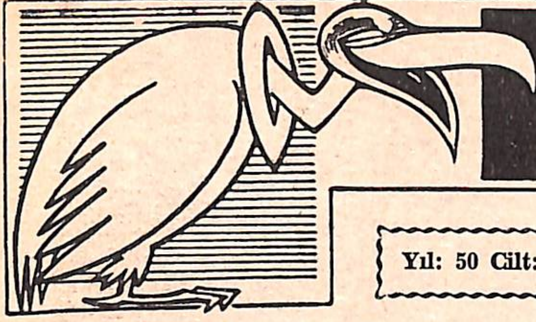
Dışı küçük
içi geniştir
Poli-üretan'lı
son model AEG'lerin.
Soğutucu dünyasında
devrim yaratan Poli-üretan'la
tecrit edildikleri için.
Müthiş bir madde bu Poli-üretan.
En etkili tecridi,
en dar boyutlar içinde
gerçekleştiriyor.
Bunun sonucunda da
AEG soğutucuları
diğer buzdolaplarının
sığamayacağı yere sığıyor.
Mutfakları dar olanlar ve
oturma odalarında buzdolabı
görmek istemeyenler için
biçilmiş kaftandır
AEG soğutucuları.

AEG POLİ-ÜRETAN

içi büyük dışı küçük modern soğutucular

Manajans - 716 - 39

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 15 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Mart 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

ANLAŞILAN

SAYIN Başbakan Nihat Erim Amerika'ya giderken uçakta bir film seyretti. Bunun bir yıldan beri Başbakanımızın gördüğü ilk film olduğu da o vesileyle açıklandı.

Gerçi Türkiye'nin politik yaşantısında boyuna öyle filmler çevriliyor ki, her gün onları izlemek zorunda kalan her hangi bir vatandaşın ayrıca sinemaya gitme ihtiyacını duymaması normal sayılabilir. Ankara'da çok önemli konuları bir an önce sonuçlandırmak için bazı geceler sabaha kadar didinen bütün politikacılarımızın vakitlerinin pek dar ve pek değerli olduğunu da biliyoruz.

Ancak, ömürlerinin büyük bölümünü kapalı yerlerde biribirleriyle konuşarak geçiren, dikkatlerinin hemen tümünü günlük olaylara, kulis manevralarına, örgüt raporlarına falan veren kişilerin hemcinslerine yabancılaşmaları tehlikesi vardır.

Öyle kişilerin verdikleri kararlar ve yaptıkları yasalar da mekanik projeler gibi ruhsuz olabilir.

Edebiyatın, tiyatronun, sinemanın ve her sanatın iyi örnekleri ise insan sevgisini, insan acısını, insan kaderini dile getirir, temelde bütün insanlığın paylaştığı ölümsüz konuları herkesin dikkatine sunar.

Şu sırada politikacılarımızın geçici hesaplardan uzaklaşıp uzun vâdeli ve alabildiğine insanca kader birliği konularına eğilmelerine her zamandan fazla ihtiyaç bulunduğuna inanıyoruz.

Yurdumuzda âdettir: Siyaset saatinin rakkası bir taraftan öteki tarafa hızla gidip geldikçe, bir süre için ellerine üstünlük kozları geçirdiklerine inananlar, sanki durum hep aynı kalacakmış gibi davranır; hasım saydıkları herkese yüklendikçe yüklenirler. Sonra rakkas öteki tarafa gidince işler tersine döner, aynı yanlışı bu sefer karşı takım tekrarlayarak amansızlık örnekleri verir.

Türkiye'ye 12 Mart Muhtırasıyla getirilen politika tatilinden yararlanarak bütün politikacılarımız bol bol roman okumalı, sinemaya tiyatroya gitmeli, sanatla ilgilenmeli, her halde insanlık anlayış ve sevgilerini geliştirmeye çalışmalıdırlar.

Bunu yapmayıp tüm güçlerini sözümona politik yatırım hesaplarına ve hırs tamtamlarına verirlerse ileride bir kere daha halkoyu önünde aynı ölçüsüzlükle suçlanmaları ihtimalini arttırmış olurlar.

Yalnız tek tek kişileri değil, bütün politika çevrelerimizin itibarını ister istemez zedeleyen konuların da kıtlığı yok yazık ki. Müzminleşen, yılan hikâyeşine dönen, kokuşan rezaletlere durmadan yenileri ekleniyor.

Bunlardan biri olan morfin kaçakçılığı skandalının bir özelliğine dikkatinizi çekmek istiyoruz.

Kamuoyumuz, olayın kahramanlarından bir senatör ve bir eski milletvekiline yöneltilen suçlamalarla çok ilgilendi de, onların savunmalarının hiç üstünde durmadı.

İkide birde Avrupa'ya gidip geldikleri ortaya çıkan bu kişiler o yolculukları —kaçakçılık konusu dışında— şöyle nedenlerle yaptıklarını ileri sürdüler:

Gezip tozma, alışveriş, ticaret...

Fransa'yı kapı komşusu yapmış olan Senatör, her yolculukta kârlı «iş» fırsatları aradığını söylüyor. Sonuncu konusu kurbağa bacağı ve salyangoz ticareti imiş.

Alışverişe gelince, bu sefer tâ Lyon şehrine kadar niçin uzandığını şöyle açıklıyor Senatörümüz:

— Kızıma gelinlik alacaktım.

Kimsenin kılını kıpırdatmadı bu söz. Kimsenin şunu sorduğunu duymadık:

— Türkiye'de gelinlik mi kalmadı?

Ve bu adamın ifadesi kabul de edilse, adı morfin hikâyelerine hiç karışmamış da olsa, yine şunları sormak gerekmez mi kendisine ve bütün ilgililere:

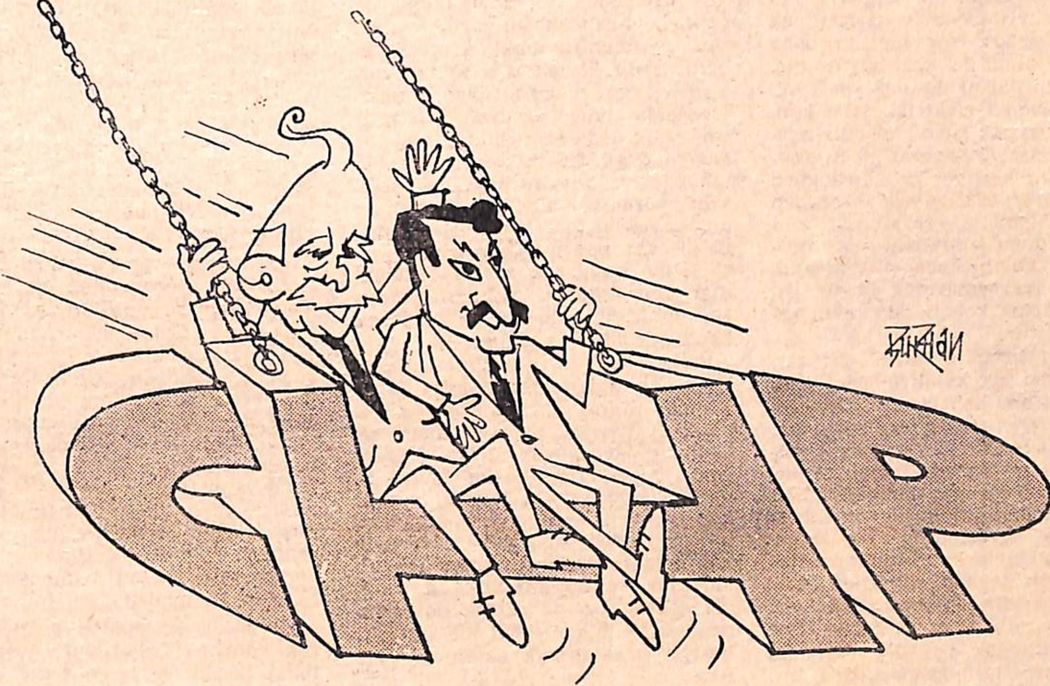
— Bu ne biçim millet temsilciliğidir? Dakika geçirmeden çözümlenmesine çalışılacak bunca derdi olan Türk toplumu, böyle insanları Parlâmentoya, her işi bırakıp boyuna özel kâr konusu kollasınlar, kurbağa bacağıyla salyangoz satsınlar, kızlarına gelinlik almak gibi şeyler akıllarına estikçe Frenk şehirlerini dolaşsınlar diye mi gönderiyor? Hadi bu iş oldu, nerede savunmanın yadırgandığını, ayıplandığını, lânetlendiğini belli eden genel öfke tepkisi?

Kamuoyumuzun, durumu âdeta tabii karşılarcasına sessizliği ve boş. verici rahatlığı bize kişisel kaçakçılık hikâyelerinden daha ürkütücü görünüyor.

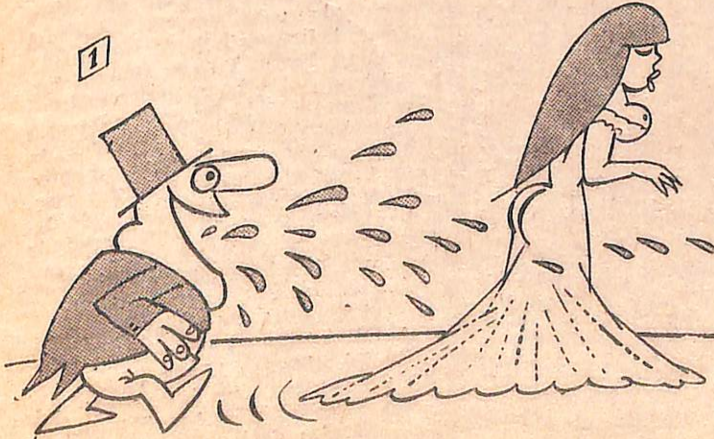
Evet: Pek önemli ve gerekli birtakım başka işlerin bir an önce sonuçlandırılması için hepimiz kollarımızı o kadar şevkle sıvamışız ki, böyle ikinci derecede konularla uğraşacak halimiz yok anlaşılan.

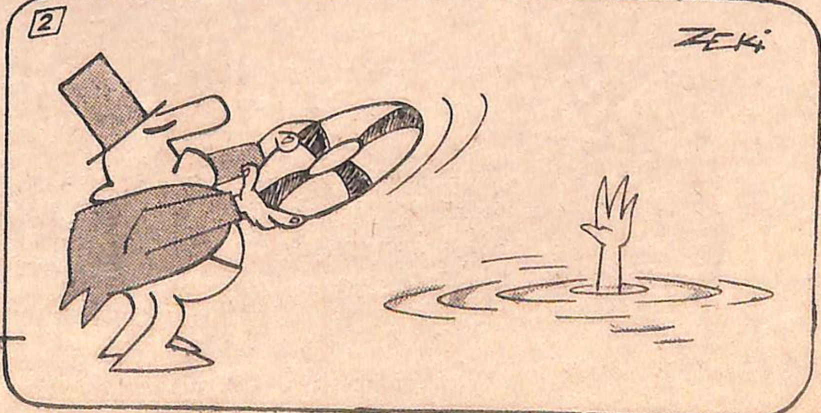
AKBABA

İnönü ile Ecevit barıştılar. — Gazeteler —

SALINCAKTA İKİ KİŞİ!

DEMOKRASİ VE POLİTİKACI!

AĞLARI YIRTAN TIRPAN ALTAN

AZİZ NESİN

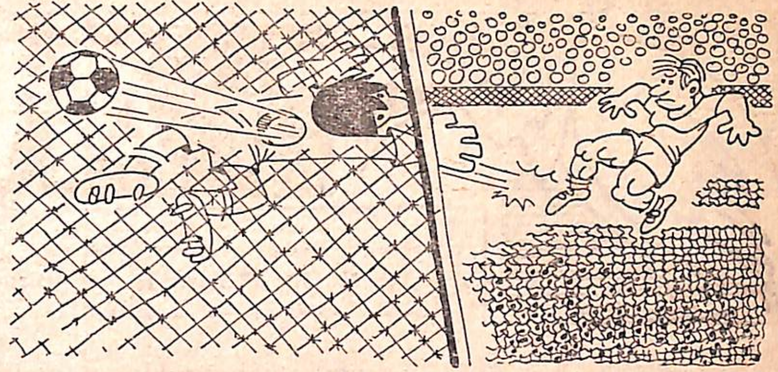
TARİHTE pek çok meşhur insan vardır ki, ailelerinin isteklerine karşı gelerek mesleklerini seçmişler ve böylece şöhret basamaklarını tırmanarak şöhretin zirvesine yükselmişlerdir. Ailesinin papaz yapmak istediği bir çocuğun, tarihin kaydettiği en büyük insan kasabı veya tarihe şan ve şeref vermiş bir büyük kumandan olduğu çok görülmüştür. Yine ailelerinin avukat yapmak için tazyik ettiği bazı çocuklar da istidatlarının yolundan ayrılmayarak tarihin en namlı hırsızları veya meşhur polis şefleri veyahut da çok büyük tüccarlar olmuşlardır. Meselâ ebeveyninin Napolyon'u elektrikli tren kondüktörü yapmak istediğini bilir miydiniz? Bizdeki geleneksel şöhretlerden meşhur kebapçı ve lâhmacuncu Yakup ustayı da babası öğretmen yapmak istemiş —zavallının akıl hastası olduğu sonradan anlaşılmıştı— fakat Yakup kebapçılık idealinden asla vazgeçmeyerek bugün gayet lüks sekiz kebap salonunun sahibi olmuştur.

Maalesef insanlık tarihi, çocukların istidat ve kabiliyetlerini keşfedememiş ana babaların cinayet derecesine varan hatâlarıyla doludur. İşte futbol tarihimizin en büyük yıldızı Ağları Yırtan Tırpan Altan da (1) ana babasının, kabiliyetini bi türlü farkedemiyerek ille de adam etmek için uğraştığı bedbahtlardan ve çocukluğunda kabiliyeti anlaşılamamış olan tarihin şöhretler kafilesinden biridir. Babasının aklına uysaydı, zavallı Altan az kalsın liseyi bile bitirecek ve hâlâ bareminin en alt derecelerinde dargelirli bir memur olarak geçinmeye çalışacaktı. Fakat Altan, annesinin ve babasının dayaklarına karşı kahramanca göğüs gerip mukavemet ederek istidadının kendisine rehberlik ettiği yoldan ayrılmamış ve meşin topun kılavuzluğunda bugünkü mevkiine yükselmiştir.

Kadın, erkek, genç, ihtiyar, yediden yetmişe her yaşta ve her anlayıştaki Türk ferdinin kalbinde yerini almış bulunan Ağları Yırtan Tırpan Altan, Türk spor tarihinin yetiştirdiği en kıymetli bacaklara sahip —yalnız bir kere minüsküs ameliyatı olmuştur— ve şerefli bir spor mazisi olan —yalnız bir kere şike maç için para aldığı tesbit edilebilmiştir— bir futbolcumuzdur. Yalnız milli sahalarımızda değil, Balkanların ve yakın ve Ortadoğu sahalarında da henüz emsaline rastlanmamış olan bu nâdir futbolcu tam yirmibir kere milli renklerimizi temsil etmiştir. Sahalarımızın en centilmen oyuncusu namını hakkıyla ihraz etmiş ve bütün hayatında yalnız bir kere sahadayken «İneeek!» diye bağırmış, sonradan bunda da ne kadar haklı olduğu görülerek, gerek seyircilerin, gerek idarecilerin takdirlerini kazanmıştı. Çünkü terbiye ve nezaket timsali olan Altan'ın «İneeek!» diye bağırarak baktığı yerde, ilk anda zannedildiği gibi bir hakem değil, hakikî bir ineğin bulunduğu ve zavallı hayvanın yeşil saha sözlerine aldanarak otlamak umuduyla bu toprak düzlüğe yanlışlıkla, daha doğrusu kalabalık seyirci seline kapılarak zorla sürüklendiği anlaşılmıştır. Yolunu şaşıran zavallı inek, sahadan çıkartılarak kendi mevkiine getirilmiştir.

Futbol tarihimizde attığı şutların tesiri ile ağları delik deşik eden Tırpan Altan'a «Ağları Yırtan» namının verilmesi şu pek enteresan hâdise dolayısıyledir. Bir maç esnasında Altan, tam hasım kalesi önünde, golü şahsen kendisi atmak istediğinden, kendi takım arkadaşının ayağından topu şahsi gayretiyle kapmaya çalışırken birden ortalık karışmış ve bu karambol esnasında, arkasından ve ağırlık noktasından yediği faili meçhul bir şut darbesiyle havalanarak canhıraş bir feryat ile, kaleye sol üst kösegenden öyle şiddetle balıklama dalmıştır ki, bu plonjonla başı ağları yırtıp öte yana geçmiş, bedeni ise ağda balık misali içerde kalmıştır.

Başka bir rivayete göre ise, ağlara karşı son derecede allerjisi olan ve gördüğü her ağ karşısında kendini tutamayıp ağa dalan Tırpan Altan, bir gün meşhur mankenlerimizden Fermuar Birsel'le deniz kıyısında balık ağları arasında özel olarak film çevirmektelerken, bu fevkalâde romantik manzara karşısında kendini tutamayan Altan'ın balık ağlarını görmesiyle dalıp parçalaması bir olmuş ve bu yüzden de Fermuar Bir-

sel'in «Sana da ağ dayanmıyor şekerim!» demiş olması sebebiyle kendisine Ağları Yırtan Tırpan Altan lâkabı takılmıştır. Halbuki Fermuar Birsel, sonradan bu olayı gazetecilere «Altan'la aramızda hiçbir şey yok, yalnız arkadaşız» diye açıklamıştır. Altan, maçta olsun olmasın, karşısına çıkan ya da çıkmayan, oyuncu ya da değil, kim olursa olsun, hakeme ve orda bulunanlara çaktırmadan tırpanlamakta da fevkalâde mâhir olduğundan, ilâveten Tırpan namını da haketmiştir.

Son derecelerde dargelirli bir ailenin dokuz çocuğunun en küçüğü olan Altan, arkadaşlarıyla mahalle aralarında kâğıt topaklarının ve bez yumaklarının arkasından yıllarca koşmuş, kendisine ayakkabı yetiştiremeyen babasından, her akşam daire dönüşü, hep aynı saatte musluktan su gelinceye kadar —İstanbul'da oturuyorlardı— dayak yiyerek, bu devamlı idman sayesinde o inanılmaz vücut dayanıklılığını kazanmıştır. Öyle mukavim bir bedene sahiptir ki, maç esnasında kendisine atılan en şiddetli tekmelerin bile hiç tesiri olmadığı gibi, futbolsever seyircilerin bir sportif gösteri olarak kafasına fırlatıkları ayva ve mısır koçanı ve gazoz şişesi ve taş gibi sert cisimlerin dahi farkına vardığı görülmemiştir. İşte bu sebepledir ki, Ağları Yırtan Tırpan Altan sık sık «Beni yetiştiren rahmetli pederimdir» diyerek babasını hayır ile yadetmektedir. Pederi ise, Altan'ın yalnız bir transferde yediyüzbin lira aldığını gazetelerde okuyunca, oğluna yaptıklarına fevkalâde pişmanlık getirerek vicdan azabı içinde ölüm döşeğinde son söz olarak «Ah n'olaydım olaydım, ben de topçu olaydım...» türküsünü söyleyerek, gözlerini bu fani dünyaya yumarken, teslim edecek başka hiçbir şeyi olmadığından, karısının ellerine de ruhunu teslim etmiştir.

Meşhur adamların nasıl muvaffak olduklarını öğrenerek onların hayatlarından kendilerine ders çıkaracak olan gençlerimiz zannetmesinler ki, Ağları Yırtan Tırpan Altan inkişafına müsait bir muhitte yetişmiştir. O da, tarihlere geçmiş bütün büyük insanlar gibi en gayri müsait ahval ve şerait altında dahi kendi kendisini yetiştirmiştir. Muhiti, küçük Altan'ı hiç anlayamıyordu. Onu anlayamadıkları için de, bezden toplara çektiği şutlarla komşu evlerin pencere camlarını kırınca, hiç bilgisiz çevre küçük Altan'a hiç de anlayışlı davranmıyordu. —Ne yazık ki tarihte hep böyle olmuştur— Oğluna ayakkabı parası yetiştiremeyen babası ise zavallı Altan'a okula gidip adam olması için baskı yapıyordu. Sonradan babası, bu yüzden çok vicdan azabı çektiğini yakınlarına söylemiştir.

Önceleri allı morlu renkleri taşıyan Altan'ın ne suretle ortaokul diplomasına sahip olduğu meçhul ise de —ki faili meçhul cinayetler arasındadır— «Ben kulübümün renkleri için yaşıyorum!» dediğinin akşamı amatörlüğü izale edilerek, kavuniçi - devetüyü renkli takımda profesyonel olmuştur. Bu arada askere de alınmış ve vatani hizmetini ifa maksadı ile Mehtergücü takımında mevkiini muhafaza etmiştir. İki sene de bu mevkide hem takımının kalesini, hem de vatan kalesini cansiperâne bir şekilde müdafaa eden Ağları Yırtan Tırpan Altan parlak bir surette vatani vazifesini ifadan sonra yine takımına dönmüştür. Oynadığı takımın renklerine çok bağlı olan Altan bugüne kadar ancak altı takıma transfer olabilmiştir.

Genellikle futbolcularımızın bir kötü alışkanlığı olan kumara hiç düşkünlüğü yoktur. Yalnız takımıyla kampa girdiği zamanlarda boş zamanlarını değerlendirmek için barbut atmakta ve poker oynamaktadır. Diğer zamanlarda vidosu onbeş-yirmi liradan tavla oynayarak kendini tatmin etmektedir.

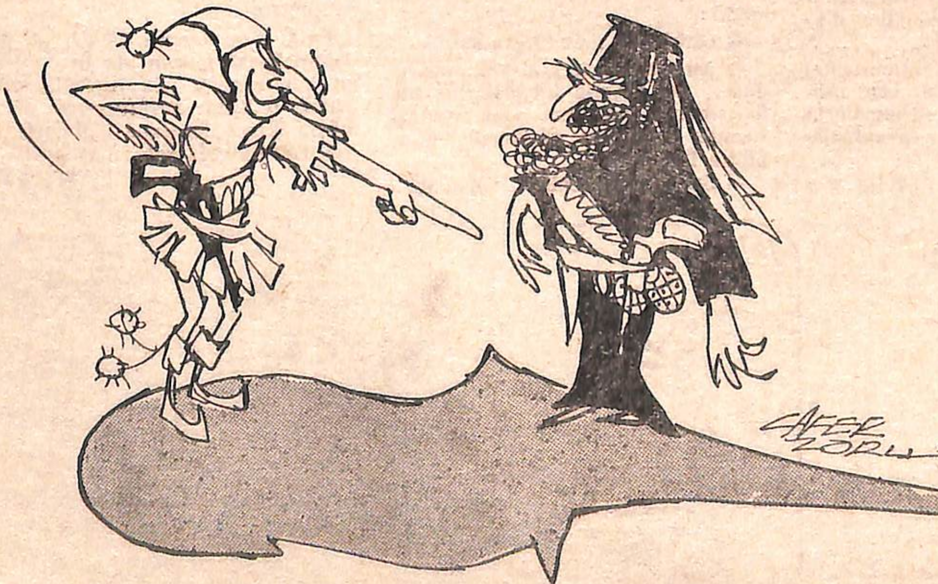
Her ne kadar içkiyle arası hoşsa da, hiçbir maçına sarhoş olarak çıkmamış, son derecede disiplinli bir futbolcudur. Hattâ bir kampta, takımının kaptanı olarak, arkadaşlarına örnek olmak istediğinden alenen içki içmeyi disipline aykırı bularak gizli gizli helâya kapanarak limon kolonyası içmiş, bilâhara sahaya çıkınca çok zorlu bir maç olduğundan Altan bir canlı pülverizatör denilen püskürteç gibi stadyuma limon kolonyası kokusu saçmıştır.

Ağları Yırtan Tırpan Altan'ın futbolumuza olan hizmetleri büyük ve sayılamayacak kadar çoktur. Meselâ Hotanto'ya 7-1 ve Potanto'ya da 5-0 yenilmemizdeki başarı tamamiyle Tırpan Altan'ındır. Çünkü o maçlarda Altan oynamamış olsaydı daha büyük farklarla yenileceğimiz muhakkaktı.

Onda öyle kuvvetli bir kulüp sev-

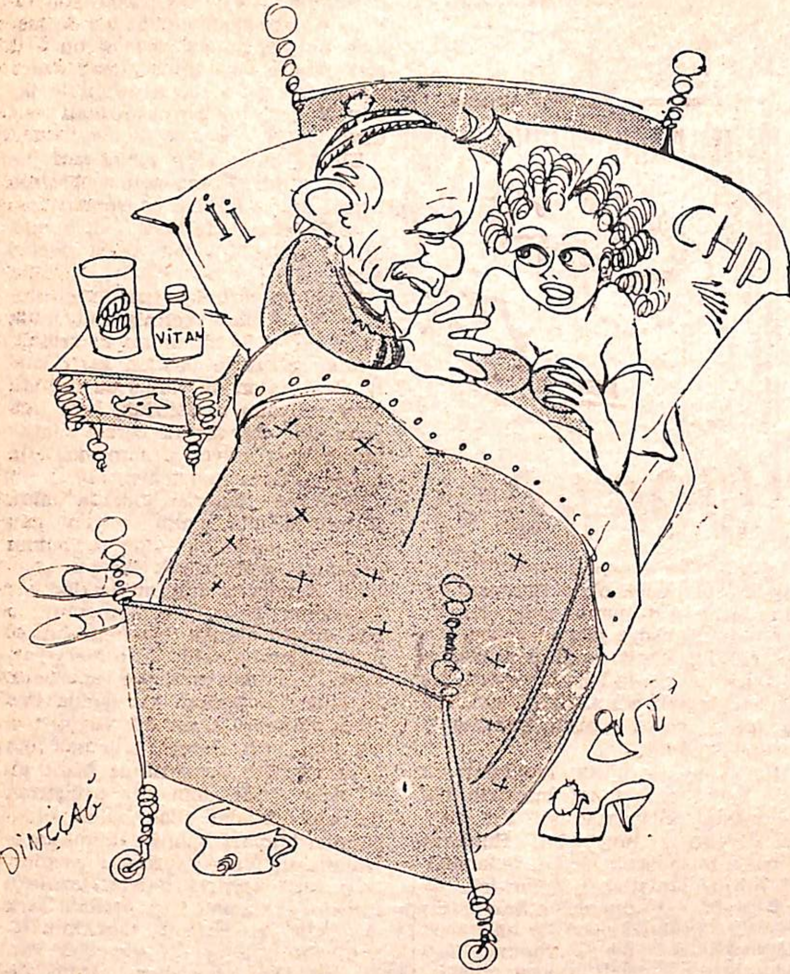
(1) Bilindiği gibi futbol dünyamızda Altan adlı iki yıldızımız vardır. Bu iki yıldızdan büyük olanını küçüğünden ayırmak için büyük yıldız Altan'a Büyük Ayı, öbürüne de Küçük Ayı denilmektedir.

Makarios, Kıbrıs'a sokulan Çek silâhları yüzünden Yunanistan'la çatıştı. — Gazeteler —

Yunanistan — Çek silâhını!..

İnönü, yeni politikası için partiyi yokluyor. — Gazeteler —

Yazısız

gisi ve renk aşkı hâkimdir ki, takımının mağlûp olduğu maçlarda, prim alamıyacağı için üzüntüsünden soyunma odasında ağladığı çok görülmüştür. Ve bu kadar büyük üzüntülere kapıldığı zamanlar, geceyi barlarda ya da pavyonlarda geçirirken öyle saldırgan olur ki, ancak talihi yaver gider de bir ensesi kıllıya rastlayarak kendisine Beyoğlu masajı yapıldıktan sonra ağzı burnu dağılıp suratının haritası değişirse sükûnet bulabilir.

Bir efsane kahramanı haline gelmiş olan Ağları Yırtan Tırpan Altan, her veçhile emsaline faik bir futbolcudur. Hakkında yaratılan sayısız efsanelerden biri de oniki pastan çektiği bir sol şutla bir boğayı devirdiği yolunda çıkarılan söylentilerdir ki, katiyen hakikate uygun değildir. İşin gerçeği şudur ki, Tırpan Altan oniki pastan değil, onsekiz pastan, sol şut değil, sağ şutla bir boğayı değil, bir öküzü cansız yere devirmiştir; hakikat bu merkezdedir.

Bütün futbol hayatındaki maçlarında büyük bir sabırla kendisini tutmuş, yalnız bir keresinde kendisine küfreden seyirciler karşısında sabrı taşarak dayanamamış, açık tribün seyircilerine doğru uluslararası bir bilek ve kol hareketi ile işaret verdiği tesbit edilmiş ve o futbol sezonunda yılın en centilmen futbolcusu seçilmiştir. Şimdi bu efsane futbolcu, kısaca anlatmaya çalıştığımız zaferlerle dolu şerefli futbol hayatından sonra spor kulüplerinin yeşil sahalarındaki top oyununu terkederek artık sosyal kulüplerin yeşil çuhalı masalarında talih oyunlarına başlayacaktır. Ağları Yırtan Tırpan Altan'a yeni işinde de başarılar dilerken, işte bu pazar günü yapılacak olan jübile maçında, futbol hayatını zaferler ve şereflerle kapayan böyle bir efsane futbolcumuzu avuçlarımız patlayıncaya kadar alışkayacağımızı bütün sporseverlere duyururuz.

Aziz NESİN

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Pehrizler ve turşular

GÖRDÜNÜZ mü bilmem? Hani gazete başlıklarının hemen yanında, ufak çerçeve içinde kitap reklâmları vardır. İşte son günlerde bir romanın ilânı çıkıyor o yerlerde.

Kitabın «Mucize Dilencileri» olan başlığının altında şu reklâm cümlesi var:

«Kim ezilir bu dünyada, kim öder suçların kefaretini?»

İlânı yazan her kim ise, işinin ehli besbelli. Kamuoyumuzun suç ve ceza konularına ne kadar merak sarmakta olduğunu hesaba katmış.

(Dostoyevski günümüz Türkiye'sinde yaşasaydı hiç malzeme sıkıntısı çekmezdi her halde!)

Sahi hiç düşündünüz mü o soru üstünde? Soğukkanlılıkla, dikkatle, derinlemesine düşündünüz mü?

— Kim öder suçların kefaretini?

Okul kitaplarında okutulan cevap basittir:

— Suçu işleyen öder.

(Yakalanmışsa tabiî... Ve kimin ne yaptığı araştırılırken adalet mekanizmasının işleyişinde bir aksaklık olmamışsa...)

Gerçekte ise iş o kadar basit değildir. Her şeyden önce şunun düşünülmesi gerekir:

— Suç yalnız belirli bir fiilin işlenmesi midir? Yoksa o fiili hazırlayan başka fiiller de suç kavramının içine girer mi?

Diyelim kıskanç bir koca karısını vurdu. Nedir buradaki suç? Sırf tabancanın tetiğinin çekilmesi mi?

Polis, savcı, yargıç açısından evet. Yasalar ve mesleklerinin teknik gerekleri onların olaylara daha geniş açıdan bakmalarına izin vermez. Ama konunun insan tarafını araştırmak isteyenler birçok başka noktaları da hesaba katmak zorundadırlar:

Anası babası suçluyu nasıl yetiştirmişler? Eğer baba ikide birde «Sağa baktın, sola baktın» diye kıskançlıkla anayı hırpalamışsa, çocuğun duyguları üstünde bu örnek nasıl etkiler yapmış?

Vurulan kadın nasıl davranmış? Kocasının acı çektiğini bile bile kadınla karıştıran herifler olmuşsa, onların sorumlulukları?

Toplumun tutumu? Aldatılan yahut aldatıldığı sanılan kocalara boynuzlu diye gülenler? O durumdaki erkeğin namusunu ancak kanla temizleyebileceği tezini işleyen romanların yazarları, filmlerin yapımcıları?

Hattâ, tabancayı icat eden kişi? Fabrikatörü, satıcısı?

Suçun doğuşunda bunların ve sayısız başka insanın irili ufaklı payı yok mudur?

Elbette vardır. Ve bu konuda insanı tedirgin eden nokta suç kefaretinin ödenmesi değil, faturanın hiç paylaşılmayıp tek keseden ödenmesidir.

Bazan o haksızlık çok kaba çizgilerle beliriyor.

Bilirsiniz, komşumuz İran'da uyuşturucu madde kaçakçıları idam edilir. O suçtan beşer onar kişinin kurşuna dizilmiş oldukları haberleri geldikçe çoğu vatandaşımızdan hayranlık sözleri duyarız:

— Aferin, iyi yapıyorlar!

— Geri kalmış memleketlerde ancak böylesi söker.

— Başka türlü kökü kazınmaz bu namussuzluğun...

Derken efendim, geçenlerde bir haber geldi:

İran Şahı ile birlikte İsviçre'de tatil geçirmekte olan saray mensuplarından Davalu adında biri tutuklanmıştı!

Suçu:

Yine İsviçre'de bulunan bir başka İran'lıya afyon satmak.

Soruşturma sırasında adamın diplomatik dokunulmazlığı olduğu anlaşıldı. Ancak, kendi ülkesinde o suçu işleyen vatandaşları apar topar kurşuna dizdiren bir hükümdarın Davalu'yu hiç değilse İsviçre kanunlarının normal işleyişine terkedeceği sanılıyordu.

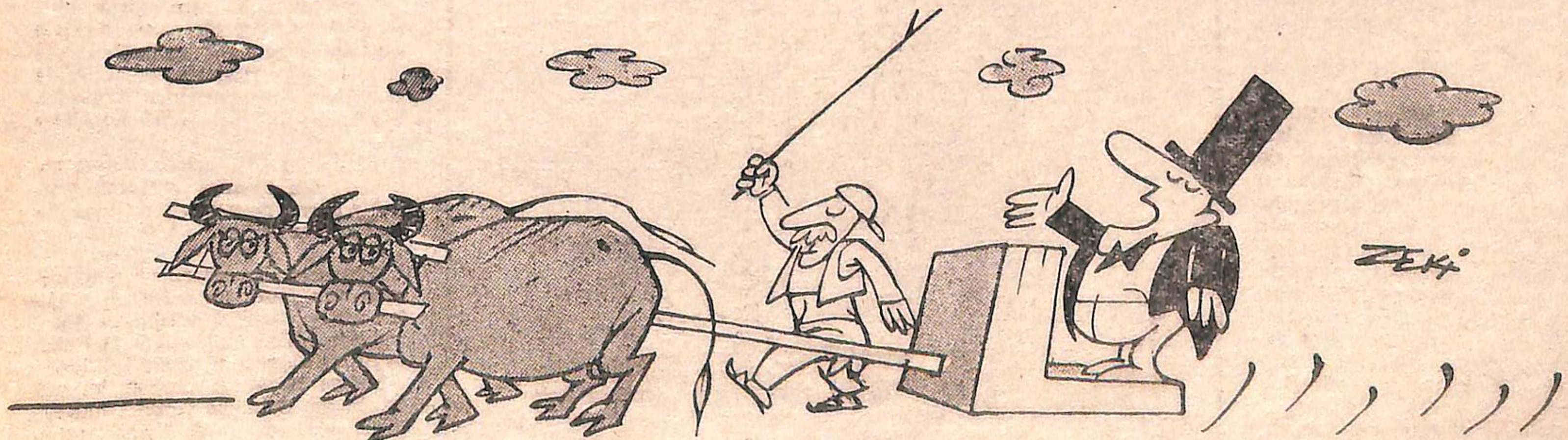
Şah Hazretleri öyle yapmadılar. Davalu'yu kaptıkları gibi Tahran'a uçtular hemen.

İsviçre gazetelerinde bu çelişki üstüne günlerce alaylı yazılar yayınlandı.

Bizim basınımız ise farkına bile varmadı Şah'ın tutumundaki acayipliğin.

Ne dersiniz, çelişkilere şerbetleniyoruz galiba?

Refik ERDURAN

— Toprak reformu... Toprak reformu!..

Vergi Çalan Zurna Çalamaz

Tarık Rona

«EMNİYET Asma Kilitli Uçkur Fabrikaları Holding»in kurucusu Abdülgafûr Naldiken, ayrıca modern tuvalet kâğıdı, cımbız ve pişmaniye fabrikalarıyle de endüsrti ve kalkınmamıza çok emeği geçmiş bir iş adamıydı. Az okumuştu amma oldukça zeki idi.

Çok usta uzmanlardan kurulu bir de muhasebe örgütü vardı. Bu örgüt sayesinde her yıl devletten kaçırdığı vergilerle 20 ilkokul ve 132 km. stabilize yol yapılır, artanıyle de belediye görevlilerinin altı aylık maaşları peşin olarak ödenebilirdi.

O zamanlar daha Maliye'nin vergi sevdirme seferberliği başlamamıştı. Bundan ötürü, vergi sevgisinin doyulmaz hazzına varamamış olan Naldiken'in davranışında, alışılmış usullere aykırı düşen bir taraf da yoktu.

* * *

Malî reformun ilk meyveleri, vergi dairelerinin iç ve dış duvarlarında hevenk hevenk sallanmaya başlamış, halka vergiyi sevdirmek için seçme kafaların yarattığı vecizelerle her taraf donatılmıştı.

Abdülgafûr Naldiken o sabah, Eyüp'te kurulacak **«Brijit Modeli Takma Göğüs»** fabrikasının temeline ilk harcı koyacaktı. Bayraklarla donatılmış olan vergi dairesinin önünden geçerken trafik memurları arabasını durdurdular. Yollar kapalı idi. Binanın önünde davullu zurnalı bir kalabalık toplanmış, özel kıyafetlerle kazaska oynayan coşkun bir ekibi seyrediyordu. Kaldırıma boy sırasına göre dizilmiş kırk kişilik mayolu kadınlar korosu, tanınmış bir üstadın yönetiminde vergi marşını söyleyerek bu kazaska gösterilerine sihirli bir hava katıyordu:

Bu halk gelir aşka,
Vergi aşkı başka...
Vergi sevdirmek için
Çare var mı başka?

Naldiken, arabanın penceresini açarak bu âhengi hayranlıkla seyre den hamallar kâhyasına sordu:

— Ne o evlât, düğün mü var ma hallede?

Kâhya sırıttı, ağzı kulaklarına varıyordu:

— Yoh begim, ne düğünü? Virgi dayrası halhı toplayıp oyunlar yaparahtan virgiyi hoş görsetiyler... Aha, demin bir sarı garı tüm cıbıllanarahtan bir oynadı kim, yüreh dayanmir!...

Naldiken, bu buluşu çok beğendi. İdareye her fırsatta yenilik getirilmeli, vergi daireleriyle halkın arasındaki buzlar eritilmeliydi.

Kazaska'yı, Mehter Takımı'nın gösterileri, onu da İllüzyonist Prof. Alda - Şatâra'nın numaraları izledi. Üstad, üzerinde hazine yazılı boş bir sandığa tepedeki yarıktan bir lira atıyor, kapağı açtığı zaman içinden bir makbuzla deste deste para çıkıyordu. **Vergi Sevdirme Komitesi**'nin buluşu olan bu numara, «Hazine'ye bir lira verene Tanrı binlerce lira verir!» anlamına geldiği için çok etkili oluyor, bir anda derin bir vergi aşkıyla dolan halk kahkahadan kırılıyordu.

Abdülgafûr, cadde boyunca karşıdan karşıya gerilmiş bezlerin üzerindeki vecizeleri okumaya başladı:

«Yoğurtsuz ayran, vergisiz insan gibidir!»

«Sapsız kova, vergisiz yuva olamaz!»

Naldiken, bu gerçekler karşısında ürperdi... Bu lâkırdıların başları doğru olduğuna göre, gerilerinin de doğru olması gerekirdi. Kendisi o güne kadar on para vergi vermemişti. Öyleyse onun yuvası sapsız bir kovadan, kendisi de yoğurtsuz ayrandan farksız, anlamsız, tatsızdı. Bu gerçekleri bu kadar etkili bir şekilde dile getiren kişilerin kudretini düşündü. Tanrı, isteyince neler yaratıyordu... Gözleri yaşardı. Vergi sevgisinin ilk kıvılcımı yüreğine düşmüştü.

Bu sırada vergi dairesinin çatısında mini etekli iki kız belirdi. Ellerindeki sepetlerde renk renk kâğıtlar vardı. Bunları avuçlayıp avuçlayıp damdan aşağı savurmaya başladılar. Bunlardan biri süzüle süzüle geldi, otomobilin açık camından girerek Naldiken'in kucağına oturdu.

Bu ateş kırmızısı kâğıdın üzerinde, iri siyah harflerle yazılı dört kelimecik vardı. Fakat bu dört kelime, Naldiken'in kartlaşmış kaburgalarını bir anda delerek onun yorgun kalbini vahşi bir kartal pençesi gibi kıskıvrak yakalayıvermişti. Artık Naldiken için kurtuluş ümidi kalmamış, bütün varlığı alev alev, cayır cayır yanmaya başlamıştı. Bu kâğıtta: **«Vergi çalan, zurna çalamaz!»** deniliyordu.

Abdülgafûr'un zurnaya karşı müthiş bir zaafı vardı: Sünnetinde, düğününde, radyoda, televizyonda ömür boyu zurna dinlemişti. Kendisi de son derece dokunaklı zurna çalardı. Onu, birbiri peşine fabrika kurmaya sevkeden de, temel atma ve açış törenlerinde bol bol zurna dinleme zevki idi. Hattâ zurnasına gereği kadar ilgi göstermeyen ilk karısı Halime'yi de bu yüzden, daha zifaf gecesinde anasının evine göndermekte tereddüt etmemişti.

«Vergi Sevdirme Komitesi», bu vecizesinde zurnayı, zevk ve sefanın sembolü olarak kullanmıştı. Onun maksadı, vergi çalanların gönül huzurundan ve zevkü sefadan yoksun kalacakları gerçeğini en kestirme yoldan halkın ruhuna oturtuvermekti.

Demek, Naldiken'in vergi çaldığı anlaşılırsa maliyeciler, artık zurna çalmasına müsaade etmiyeceklerdi. İşte o zaman dünyasının tek ışığı kararacak, biricik zevk kaynağı kuruyacaktı. Hayır, hayır, böyle şey olamazdı. Banyosunda dusu, küveti olduğundan kurnasız yaşayabilir fakat zurnasız bir gün bile yaşamaya dayanamazdı.

Bu işin şakaya gelir tarafı yoktu. Bundan böyle vergiyi de zurnası kadar sevecek, vergisinin bir meteliğini bile kaçırmayacaktı...

* * *

İlk işi, kendisini yıllardır milyonlarca lira vergi kaçırmaya teşvik eden usta muhasebecisiyle yardımcılarını sepetlemek oldu. Bunların yerine henüz yırtılmamış genç elemanlar aldı. Kimseye güveni yoktu. Artık Holding'e ait vergi beyannamelerini kendi eliyle hazırlayacaktı. Ne kadar vergi kanunu, tâdili, eki, izahı, tefsir! varsa topladı, çalışma odasına kapandı.

Üç ay içinde bütün kanunları su gibi ezberlemiş fakat bunların tek kelimesini anlayamamıştı. Bir kere, iyi Arapça bilmiyordu. Bunların Türkçe nüshalarını aradı, bulamadı. Maliye uzmanları her kanun için yüzer sayfalık izahnameler hazırlamış fakat bu izahnameleri de anlatacak açıklamaları henüz yapmadıkları için durum büsbütün karışmıştı.

Naldiken aklını kaçırmak üzereydi. Nihayet, tereddüt ettiği konuların bir listesini yapıp vergi memurlarına, danışma bürolarına başvurmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Bütün vergi dairelerini dolaştı. Civar illerle Ankara'ya 28 seyahat yaptı. Her yetkiliden aldığı karşılık başka türlü idi. Birinin olumlu gördüğünü öteki olumsuz buluyordu. Sonunda, aldığı cevapları sınıflandırıp ortalamasını aldı: 891 olumsuz'a karşı 892 olumlu cevap verilmiş, 1763 uzman da çekimser oy kullanmıştı.

Olumlular bir oy farkıyla anketi kazandıklarından Naldiken, beyannamesini bunların görüşüne uygun olarak hazırladı ve 7 milyon lira tutan vergisini ödeyip «Vergi seven yurtdaşlar listesi» nin başına oturdu. Maliye, bu sevginin unutulmaz anısı olarak kendisine Malzeme Ofisi'nin mürekkep tutmaz bir dolmakalemini hediye etti. Televizyon İdaresi, büyük bir cemile olmak üzere Naldiken'e çifte davul eşliğinde iki saatlik özel bir zurna resitali verdirdi.

* * *

Elinde, kalınca bir tebliğ zarfı ile odaya giren genç muhasebecinin benzi, limon küfüne çalıyordu:

— Beyefendi, felâket!... diye inledi. 70 milyonluk bir vergi ödeme emri geldi.

Naldiken yerinden fırladı:

— Ne dedin? Yetmiş milyonluk vergi mi? Sen aklını mı kaçırdın?

Muhasebecinin elinden zarfı kaptı. Evet, yalan da yanlış da değildi: Otuz milyonu usulsüzlük, kırk milyonu da kaçakçılık cezası olarak tam yetmiş milyon liranın yedi gün içinde ödenmesi isteniyordu.

Naldiken üç gün komada kaldı. Dördüncü gün ayıldı, beşinci gün de vergi dairesine giderek bunun nedenini araştıracak kıvama gelebildi. Kendisine durumu açıkladılar: Tahakkuk fişini kesen memur, o gün oruçlu olduğu için matrahın önüne dalgınlıkla bir sıfır fazla yazmıştı. Sonradan inceleme yapan müfettişler, bu matrah karşısında verginin yüzde 90 eksik ödendiğini tesbit etmişlerdi. Gerçeği anlamak için beyannameler araştırılmış fakat altı ayda onbir defa yer değiştiren dairede dosyalar allak bullak olduğundan bunları bulmak mümkün olamamıştı. Vergi sorumlu memurları, zamanaşımı suretiyle Hazine'yi zarara sokmamak için, aradaki fark üzerinden bu cezaları tahakkuk ettirmişlerdi. Eğer bir yanlışlık varsa mükellef itiraz eder, durum düzeltilirdi.

Naldiken o sıralarda pişmaniye sevkiyatını kontrol etmek üzere yurt dışında idi. İhbarname kendisine tebliğ edilemeyince, düşük tirajlı bir gazete ile ilânen tebliğ olunmuştu. Fakat mükellef, ilânı görüp süresi içinde bu tebliğe itiraz etmediğinden artık vergi kesinleşmiş bulunuyordu. Yapılacak hiç, amma hiç bir şey yoktu. Sonradan beyanname bulunarak yanlışlık anlaşılmış fakat vergi kesinleştiği için düzeltme imkânı kalmamıştı.

Naldiken yırtındı, paralandı, ağladı, hıçkırdı fakat para etmedi. İtiraz Komisyonuna başvurdu: «Kesinleşmiş bir vergiye itiraz edilemez!» dediler. Temyiz Komisyonuna gitti, aynı cevabı aldı.

Maliye, İcra vasıtasiyle uçkur ve pişmaniye fabrikalarından sonra tuvalet kâğıdı, cımbız ve takma göğüs fabrikalarını da satışa çıkarıp Hazine alacağını kısa zamanda tahsil etti. İcra masrafları açıkta kaldığından memurlar, başka mal bulamayınca Naldiken'in zurnasına da haciz koydular.

* * *

Yatağını, yorganını, elbiselerini satarak zurnasını hacizden kurtaran Naldiken, başını alıp dağlara çıktı.

Çevre halkı, ilk zamanlarda, biribirinden yaman iki aşkın aleviyle kavrulmuş bedbaht bir kalbin cılız feryatlarını, rüzgârın kanatlarında gelen yanık bir zurnadan dinleyebiliyorlardı. Bir süre sonra bu sesler kesiliverdi.

Günün birinde dağdan dönen çobanlar, toz - toprağa bulanmış paslı bir zurna getirerek ilgili makamlara teslim ettiler.

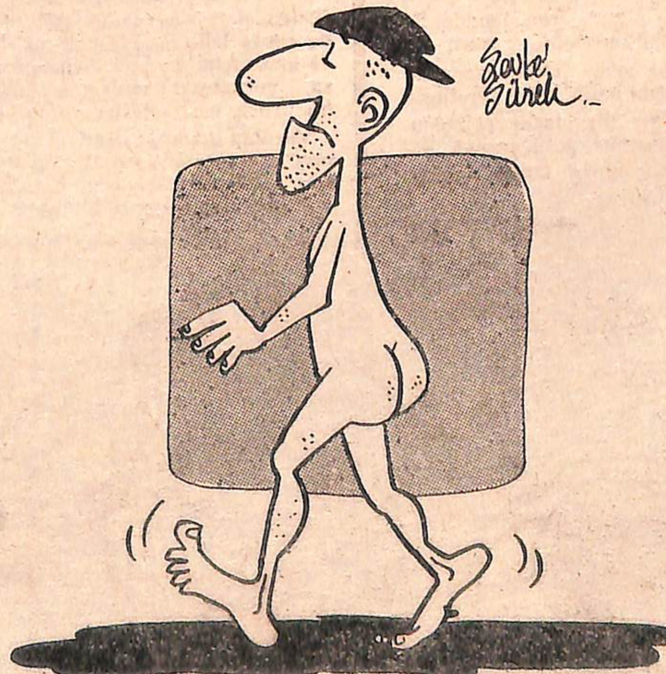
* * *

Eski eser uzmanları, uzun incelemelerden sonra bu zurnanın Milâttan 892 yıl önce o dolaylarda yaşayan vergi ilâhı **Andronikos Hrisokolo**'ya ait olduğunda ittifak ettiler.

Maliye Müzesi'ne konulan bu zurna, bugün duhuliye vererek müzeye giren binlerce vergi âşığı tarafından doya doya ve ibretle seyredilmektedir.

TARIK RONA

Bütün giyim eşyaları vergiye tâbi. — Gazeteler —

Vergi kaçakçısı!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1971 - 1972 Armağanı Yarışması

DÂVALI: Pahalılık, DÂVACI: Türk Milleti;
DÂVA: Kimler yarattı böyle menhus illeti?
MÜŞAHİT: Okuyanlar, bendeniz de MUHAKKİK,
Kim SUÇLU, kimler ZANLI? edeyim diye tahkik.
OLAYLAR VE DELİLLER VE NETİCE-İ TALEP:
Ve de HÜKÜM bertafsil âtide kayıtlı hep.

* * *

Pahalılık azılı, kocaman bir canavar,
Kahredici dişleri; yırtıcı pençesi var.
Şöyle şanına lâyık yapalım bir tahkikat,
Kim yaratmış? görelim ayan - beyan hakikat.
Düşündüm bu iş gene olsa olsa kul işi;
Kul olunca da elbet ya erkektir, ya dişi..
Hadi bismillâh deyip kullar içine daldım;
Duyup, gördüklerimi birer birer not aldım.

* * *

Önce girdim bir resmî daireden içeri,
«Bugün git de, yarın gel» dediler, döndüm geri.
Rüşvet gibi gün be gün devairde boy atmış;
Canavarı ne memur; ne de âmir yaratmış!

Ordan çıkıp doğruca çarşı - pazara gittim,
Pazarcıya, esnafa sormaktan öldüm, bittim.
Dediler: «Yaratmak kim, ne haddimize? Hâşâ;
Git de sor, bilir belki bunu da İsmet Paşa.»
Fiyatlar etikette füze gibi boy atmış;
Canavarı ne esnaf, ne pazarcı yaratmış!

İsmet Paşaya gittim; Başkente uğurlanıp,
Pahalılığı sordum, Paşamıza dert yanıp..
«CHP'nin değildir bilirsiniz ki yolu,
Yaratmamıştır dedi bunu Orta'nın solu.»

AP'nin kapısından nefes - nefese daldım;
Dosdoğru Demirel'in yanında soluk aldım.
— Kim yaratmıştır sizce pahalılığı beyim?
«Pahalılık vâ mı ki? Yaratanı bileyim.»
(Türlü - Çeşit) ucuzluk va deyip nutuk attı;
Dedi: «AP. hep nurlu ufukları yarattı..»
Kırat'ın otu gibi tarlasında boy atmış;
Canavarı ne AP, ne Demirel yaratmış!

KARAR-I MİM CEMÂLÎ

(Üçüncülük kazanan hicviye)

Yazan: CEMALETTİN BAYHAN

Kurucumuz adına düzenlediğimiz yarışmada üçüncülük ödülü (500.— T.L.) kazanan hicivi bu sayımızda yayımlıyoruz. Akbaba, sayın Cemalettin Bayhan'ı candan tebrik eder, başarılar diler.

Parti levhası gibi herbir yanda boy atmış;
Ne şu, ne de bu parti, canavarı yaratmış!
Rastladım ve de sordum, dedi ki Nihat Erim:
«Durmayıp arıyoruz, bulursak Allah kerim.»
Programda yok imiş; vergilerde boy atmış;
Canavarı ne Erim, ne Hükûmet yaratmış!

ET - BALIK'tan içeri girip bir yetkiliye
Sordum ki canavarı, bire ne oldu? diye.
«Vay efendim, ne cür'et? Bu sorulur muymuş?
Muhterem yetkilimiz «bunu da yeni duymuş.»
Sığır kuyruğu gibi buzhanede boy atmış
Canavarı ET - BALIK, ne de kasap yaratmış!

Mal sahibi beylere sorayım hele dedim,
On kat apartımanın dış kapısından girdim.
Pancar gibi beyzadem, gerdanı oniki kat,
Soruma cevap verdi, enseme vurup pat - pat.
«İki oda bin kâğıt kiralıktır bir ay'ı;
Bilemem kim yarattı bu koca lenduhayı?»
Gökdelenler ot gibi her sokakta boy atmış;
Canavarı galiba kiracılar yaratmış!

AĞA'nın çiftliğinden içeri girdim şöyle,
Yüzlerce sefil ırgat; bu ne âlemdir böyle?
Hudutsuz toprağında köle gibi boy atmış;
Canavarı ne AĞA, ne de ırgat yaratmış!

Şu koca canavarı kim yarattı babalık?
Diye sordum köylüye.. Yüzüme baktı alık.
Köylünün bakışında bin çeşit mâna vardı,
Cevap vermedi amma bakışı mânidardı..
Anlaşılan, turp gibi tarlasında boy atmış;
Canavarı ne patron, ne tezgâhtar yaratmış!

Bir de ev kadınına sorayım hele dedim,
Rastgele bir haneye, merhaba deyip girdim.
— Hamfendi söyleyiniz kim bunun yaratanı?
«Ne bileyim ben, ayol..» demez mi ev kadını!
Mutfaklarda, kilerde fare gibi boy atmış;
Canavarı ne kadın; ne hizmetçi yaratmış!

Girdim azıcık lüks bonmarşeden içeri,
Canavarı sorunca kaçtılar geri - geri..
Atlas füzesi gibi, vitrinlerde boy atmış;
Canavarı ne patron, ne tezghâtar yaratmış!

«Feri Cansel bilirmiş» dediler, O'na gittim;
Âfeti görünce de yandım, kül oldum, bittim..
Canavar Ferileşip sinemada boy atmış;
Ne rejisör, ne artist; ne figüran yaratmış!

Pahalılığı sordum sağcıya ve solcuya;
Kim yarattı? diyerek kulüplü futbolcuya.
Milyonluk transferde ayaklarda boy atmış;
Ne futbolcu, ne sağcı; ne de solcu yaratmış!

Emlâk komisyoncu bilir mi? acep diye
Girdim, ya kısmet deyip sormaya içeriye.
Elâlemin malından yüzde alıp boy atmış;
Ne emlâkçi ve ne de komisyoncu yaratmış!

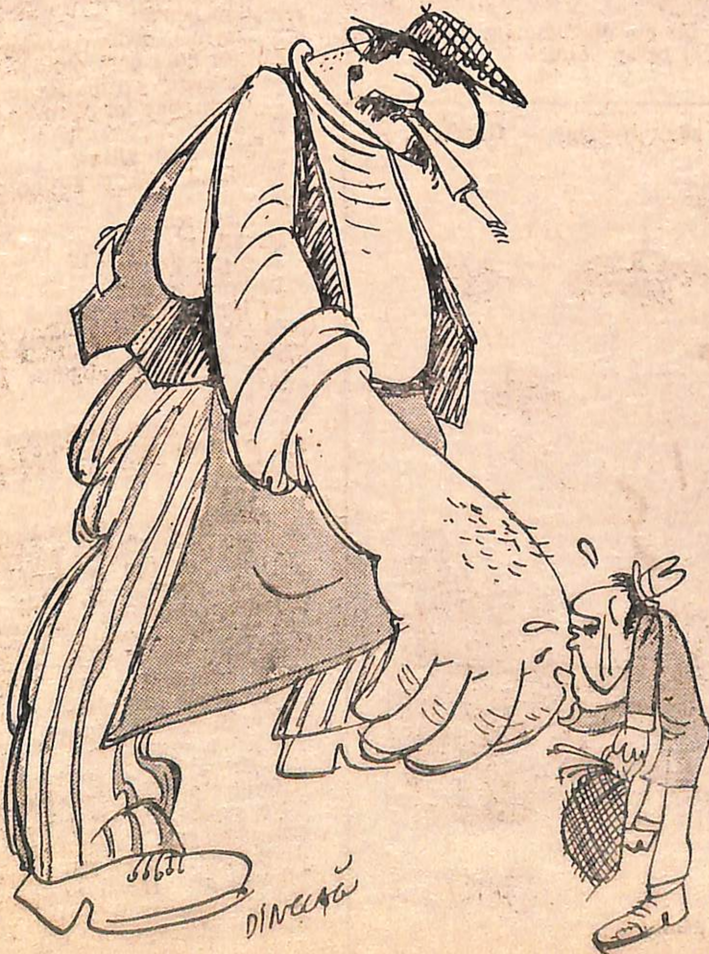
Banker geçinenler de kat üstüne kat yapmış,
Tasarruf bonosundan, havadan milyon kapmış.
Tahvilâtta, bonoda faizlenip boy atmış,
Ne banker, hemi ne de tefeciler yaratmış!

Cemalettin, tahkikat durmayıp uzadıkça,
Kimbilir neler çıkar? Sordukça, dolaştıkça?..
Doğrusu canavarı bizim millet yarattı;
Böyle menhus kazığı biri - birine attı.
İlâhi sen çok yaşa, amma tahkikat yaptın;
Bütün suçu - günahı fakir millete attın...
Canavar, ortalığı tozu dumana kattı,
Bu konuyu ortaya bizim Akbaba attı;
Tahkikatın sonunda satırlarda boy attı,
Kâinatı yaratan Rabbül Âlem yarattı!...

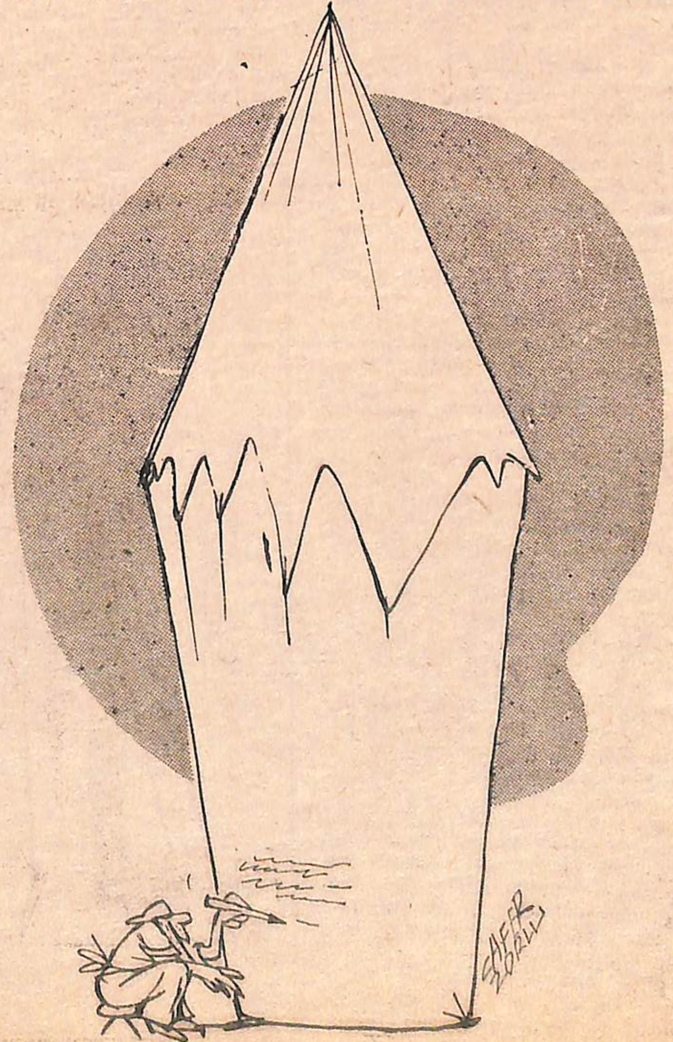
M. Cemalettin BAYHAN

Erdek Belediyesi, Tahakkuk ve Sigorta M.

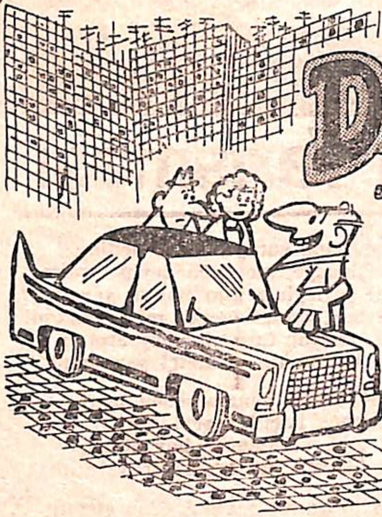
Pahalılık önlenemiyor. — Gazeteler —

— Bükemiyeceğin eli öp!..

— Küçük esnaf, defter tutmayacak. —

Dostun Böylesi

VEDAT SAYGEL

BU yaşıma kadar çeşitli karakterde insan tanıdım, benim için türlü fedakârlıklara katlanan dostlar gördüm, fakat çocukluk arkadaşım Remzi'deki özellikleri hiç birinde bulamadım.

Oğlan kendine değil, bizim hesabımıza yaşıyor sanki! Gerçekleşmesi mümkün olmayan arzularımız mı var? Konuşma arasında ona bir duyuruvermek, o mümkün olmayan arzunun gerçekleşmesine yeter! Kaç kez karı koca kafa kafaya verip:

— Remzi'ye olan bu şükran borcumuzu nasıl ödeyeceğiz? diye düşünüp durmuşuzdur.

Bakkal borcunu bile zamanında ödeyemeyen bir ailenin, şükran borcu ödemeye kalkışması akıl alacak şey değil ama, yükten kurtulmak için ne yapalım ki, taksitle de olsa ödemek zorundayız.

— Ay başında maaşı alınca bir eğlence yerine götürsek?...

— Sonra koca ay biz ne yiyeceğiz? Kadın haklı.

— Hem bize az emeği geçmedi, az fedakârlık yapmadı... Bir gazinoya götürmekle ödeyemeyiz ki borcumuzu.

Daha da haklı. Evlenmeye kalkıştığımızı duymasıyla harekete geçmesi bir olmuştu. Biz aylık kirası 250-300 liralık iki göz odacık ararken baktık:

— Size bir sürprizim var, bakalım beğenecek misiniz, diyerek Remzi toparladı bizi.

Kendi karar veremedi de, alacağı düğün hediyesini bizim seçmemizi istiyor her halde derken çevirdi bir taksi, hooop, binbir gece masallarındaki peri padişahının sarayını andıran yeni bitmiş dev bir apartmanın kapısında buluverdik kendimizi!

— Sizlere lâyık değil ama...

Cebinden çıkardığı anahtarla açtı dış kapıyı, doğruca asansöre yöneldi:

— Sizin için aklımdan geçenleri bir bilseniz...

Bastı beşinci katın düğmesine, havalandık.

Karı-koca mutluluktan ikimizin de dili tutulmuş, ne «Estağfurullah» diyebiliyoruz, ne teşekkür edebiliyoruz!

Bir dairenin kapısını açtı ki, ohoo, at koştur içinde!

— İşte daireniz!

İkimiz birden feryadı bastık:

— Bizim mi?

Remzi olgun çocuk. Tok gözlü çocuk. Üstelik son derece de alçak gönüllü. Hiç böbürlenmeden:

— Elbette, dedi. Bu daireyi sizin için tuttum!

Ulan yapmışsın bir beyinsizlik, haydi tutmuşsun. İki çulsuzun evliliğinden ne olacak? Şu koca daireyi dolduracak eşyayı nerden buluruz, kirasını nasıl öderiz? Allah bilir benim iki maaşım, bunun bir aylık kirasını karşılamaz!

— Peki, kirası?...

«Kirasını kim verecek?» diye soracaktım ya, soluğum kesildi, sonunu getiremedim.

— Kirasından size ne birader, dedi. Bırakın onu da ben düşüneyim artık! Bakın burası, salon. Burası, banyo... Şurası, mutfak.

Verdiği bilgileri dinlediğimiz yok, soyumuzdaki varlıklılardan görmediğimiz yakınlığı, bir çocukluk arkadaşından görmenin coşkunluğu ile boynuna sarılıp şapur şupur öpmek için ikimiz de fırsat kolluyoruz!

— ...Burası, birinci yatak odası. Zevklerinizi bilmediğimden, badanasını, boyasını yaptırmadım henüz. Ne renk olmasını istersiniz?

— Sen zahmet etme. Onu da biz yaptıralım artık, dedim ama duymadı.

— Evet, ne renk olsun?

Eşim pembeyi seviyordu, ben maviyi... Kısa bir pazarlıktan sonra leylâk renginde anlaştık.

Geçtik yan odaya.

— Burası bizim yatak odamız, şurası da çocukların...

— Aman ne iyi, diye ellerini çırptı eşim. Demek beraber oturacağız!

Eh, o zaman eşya sıkıntısı da çekilmeyeceğine göre, bizimkileri süverdik Bitpazarı'na.

Remzi'nin bizi duyduğu, dinlediği yok, boyuna daire hakkında bilgi veriyor:

— Alafranga tuvalet banyonun içinde bulunduğundan, bizde kaldığınız günler, biz alaturkayı kullanırız.

Bizim iki kişilik koro aynı anda fasıla başladı:

— Haa, birlikte oturmayacağız da, yatak odasıyla banyoyu sizde kaldığımız geceler kullanacağız!

— Evet ama, «Hayır biz alafranga tuvaleti istemiyoruz» derseniz, değişiriz. Niçin kiraladık bu daireyi? Sizin rahatınız için...

Ne olsa, insan olarak yaratılmışız. Sanki her evin her misafirine ayrılmış özel odası, banyosu varmış gibi astık suratlarımızı! Fakat daha merdiveni inerken geçti öfkemiz:

— Bambaşka bir insan, diyerek koluma girdi eşim. Anla, kendini ne kadar sevdirmişin ki, evleneceğini duymasıyla, bizi yanında günlerce misafir edebilmek için daha geniş bir daire tuttu.

Biraz hayâl kırıklığına uğramış olmakla birlikte, Remzi'nin yaptığı bu büyük fedakârlığı hiç de küçümsemiyordum İnsanın böyle candan dostlarının bulunması ne güzel şey. Hayatta yapayalnız olmadığını bilmesi, ne moral yükseltici bir duygu!

Aradan aylar geçti. Gecekondu semtlerinin birinde kiraladığımız odada, cebimizde son kalan beş lirayla karnımızı nasıl doyuracağımızı düşünürken damladı. Ev tuttuğumuzu duymuş, adresimizi bulmuş, Remzi'yi görüp görmediğimizi soran arkadaşlara «Semtlerimiz biribirine çok uzak. Yürüsen, yürümekle bitmez; bir şeye bineyim desen, cebindeki para taşıta yetmez. Bu nedenle gidemiyoruz.» dediğimi duymuş.

— Gelmemenizin nedeni, bizim evin uzaklığı ha? diyerek girdi içeri. Haydi kalkın bakalım!

— Nereye?

— Orasına karışmayın.

Birerle kol takıldık ardına. Baktım yanlış yöne gidiyor:

— Otobüs durağı şu tarafta, diye yol gösterecek oldum.

— Otabüsle ne işimiz var, diyerek kapattı ağzımı.

O önde, biz arkada, saptık bizim evin yanındaki arsaya, aman Allah! Modeliyle markasıyla bir eşini daha görmediğim gıcır gıcır bir araba emrimizi bekliyor!

Şaşkınlıkla sorduk:

— Sizin mi?

Onun değilmiş. «Hayır» anlamında başını salladı:

— Ben aldım ama, kendime değil. Nasıl, hoşunuza gitti mi?...

— Nasıl gitmez, rüyalardaki gibi! Eşine mi, oğluna mı, kime aldın bunu?

Bir kol düğmesinden bahsedermiş gibi cevap verdi:

— Size!

— Bize demek!...

— Haydi bakalım, bundan sonra da yolu bahane edin, görelim!

— Sağol birader, Allah tuttuğunu altın etsin ama, biz onun bakım parasını bile karşılayamayız!

— Meselenin o yönünü düşünmeyin siz. Nasıl, her şeyi ile hoşunuza gitti mi?

Kaputu açıp, motorunu gösterdi. Ön tarafa sokup, otomatik düğmelerini gösterdi.

Beni aldı bir düşünce. Değeri bir servet olan bu arabayı arsaya bıraksak, bir gecede soyarlar. Garaja bıraksak, dünyanın parasını alırlar. Kullanmasını da bilmiyoruz ki, kalfalık yaptığımız ayakkabı tamircisine onunla gidip gelelim!

Geçti direksiyona. Bastı gaza, uçuyoruz!

— Nereye gidiyoruz şimdi?

Evdekilere bizi almaya gideceğini söylemiş.

Eşim memnun:

— Bu akşamın yemek derdini de atlattık demektir, diye fısıldadı.

Remzi'nin dünyadan haberi yok. Arabanın özelliklerini anlatıyor durmadan:

— Yirmi kilometreyi beş dakikada alıyor. Yâni sizin evle, bizim ev arası...

O bitti, başka konulara atladı:

— Yurt dışına hiç çıkmış mıydınız?

— Hayır, dedik.

— Neden kabuğunuza çekildiniz öyle? Avusturya, Almanya komşu kapısı oldu birader.

— Öyle oldu, dedik.

— Hele Fransa'yı bir görseniz...

— Benim bütün istediğim İngiltere'yi görmek, dedim. Hani mümkün değil a, görmeden ölürsem gözlerim açık gider vallahi!

Gittik evlerine. Dönüşte otobüs durağına kadar getirdi bizi. Yarım saat sonra bir otobüs varmış.

— Gördünüz mü, dedi, yetiştiğimiz gibi, bir de otobüs beklemeniz gerekecek.

— Sağol, dedik, bekleme sen.

Ayrılırken seslendi:

— Artık yolu bahane etmek yok, tamam mı? İşte araba...

Tam üç ay görüşemedik bir daha. Geçenlerde geldi:

— İnanır mısın, dedi, eve bile uğramadım henüz.

— Hayrola, dedik, neredeydin?

Gözleri dolu dolu oldu:

— Üç aydır Avrupa'daydım.

— İş gezisine mi çıktın?

Değilmiş.

— Peki niçin gittin?

Mendilini çıkarıp gözlerini kuruladı:

— Sizin için...

Bu kez biz şaşırdık:

— Bizim için mi?

Başıyla evetledi:

— Hani arabayı aldığım ilk gün bize giderken konuşuyorduk da, yurt dışına çıkıp çıkmadığınızı sormuştum?

— Eee?...

— Sen de bana İngiltere'yi görmeden ölürsem, gözlerim açık giderim demiştin.

— Evet...

— Sizden sonra, «Ulan Remzi» dedim kendi kendime, «Arkadaşının bu tek vasiyetini de yerine getiremezsen, insanım diye hiç boşuna dolaşma ortalıkta!» Hemen ertesi gün kararımı verdim, biletimi aldım, sizin için şöyle bir İngiltere'ye kadar uzandım!

Hay Allah razı olsun.

Oturup kalkıp başımın etini yiyor şimdi eşim:

— Ne yapsak da şu Remzi'nin iyiliklerinn altından kalksak diye.

Ne yapabiliriz ki? İçmeye götürsek, para yok. Yaptıklarını helâl et desek, değeri yok? Nasıl ödeşeceğiz bilmem ki... Haydi hepsinden geçtik, hiç olmazsa bizim için yeni zahmetlere girmesini önlesek...

Vedat SAYGEL

Kıbrıs'ta Rumlar sık sık Enosis'ten söz ediyorlar. — Gazeteler —

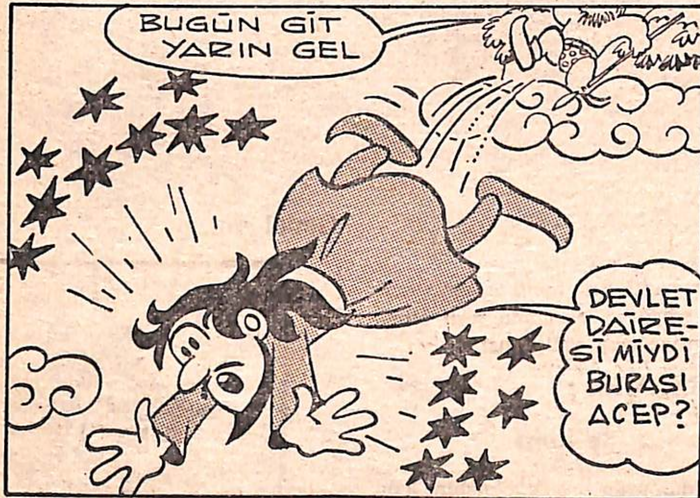
Yüksekten atma!

LEYLÂ ile MECNUN

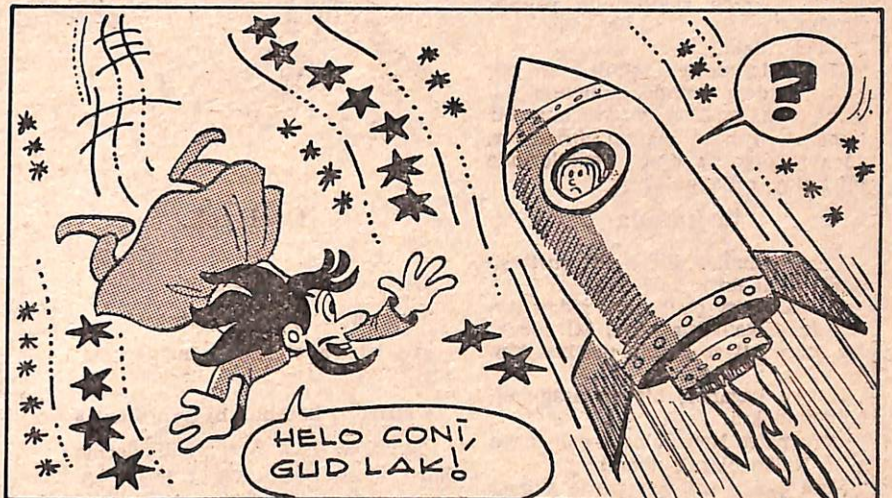
Yazan: Vedat SAYGEL
Çizen: mim uykusuz

ÂHİRETE VARDIK DA CENNETİ GÖREMEDİK "HANİ LEYLÂN?" DEDİLER, BİR CEVAP VEREMEDİK.

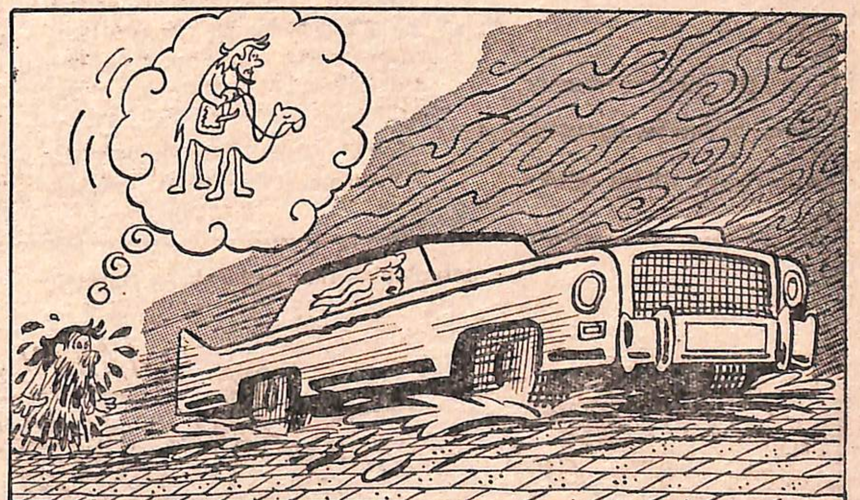
TORPİL MORPİL SÖKMEZMİŞ ÇEVİRDİLER YÜZGERİ

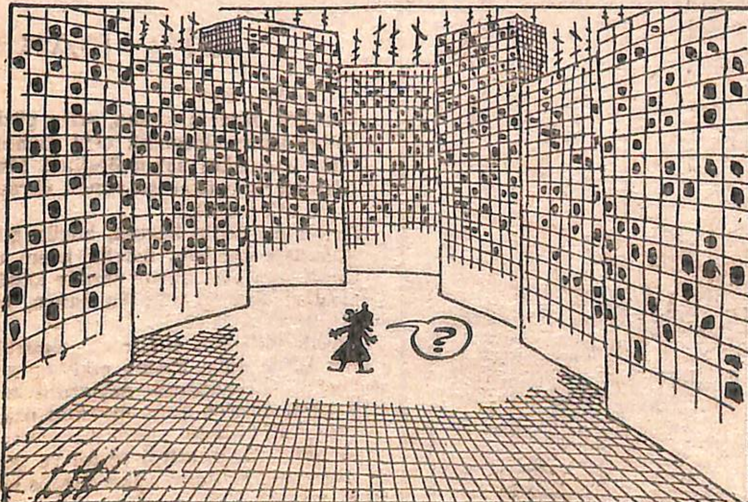
ELLER AYA GİDERKEN ÇOK ŞÜKÜR ÖPTÜK YERİ

GİDİŞ-DÖNÜŞ NE TUTTU DİYE DÜŞÜN-DÜM BİR ÂN...

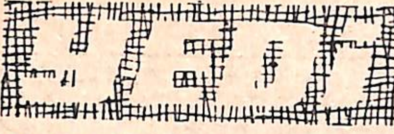
GÖRDÜM Kİ YILLAR DEĞİL ÇAĞLAR GEÇMİŞ ARADAN

KABİLELER BÜYÜMÜŞ, PEK ÇOĞALMIŞ OTAKLAR

ÇÖLDEN ESER KALMAMIŞ KURUTULMUŞ BATAKLAR!

Karayolları Genel Müd

PAZARTESİ :

Ara ki bulasın

Bu konuda şimdiye dek makaleler mi yazılmadı, Meclis araştırması mı istenmedi, anketler mi yapılmadı... Sonucu ekip çalışmalarından beklerken, bir detektif gibi konuyu ele alan Sanayi Bakanı Erez, hayat pahalılığını yaratanları tek başına ortaya çıkardı!

Öğrendik ki suç, ne üretende, ne tüketende...

Suçlu, insan değil de, madde.

Sonra da suç derecesine göre alt alta sıralayıvermiş dokuz maddelik raporunu.

Bunlardan biri, kalkınmakta oluşumuz. Biri, devalüasyon; geri kalan yedisi, kamu sektörünün yaptığı zamlar

Allah Allah!...

Hani bir, devlet sektörünün hükûmetin denetiminde olduğunu düşünüyoruz, açıklamayı yapanın bir hükûmet üyesi olduğunu görüyoruz, «Acaba» diyoruz «Suçu kendilerinde mi buluyor Bakanlar?»

İş kafada

Yurt dışından dönen iki yurttaşımızla ilgili iki haber:

«Almanya'ya çalışmaya giden Aysel, Amerika'lı bir koca, iki çocuk, bir otomobil ve ellibin markla döndü.»

Bir şu kazanca, bir de aşağıdaki habere bakın:

«Avrupa'ya Naim olarak çalışmaya gitti, Nalân olarak döndü.»

Kafa çalıştı mı, her yerde ekmek var demek. Çalışmadı mı...

Kimi döviz getirir, kimi «Naim» liğini yitirir!

SALI :

İşte görüyorsunuz

Gazeteler ihracat haberleriyle dolu:

«Amerika'ya telefon sattık.»

«Kıta Çin'e DDT. sattık.»

«Fransa'ya ayakkabı sattık.»

«Pakistan'a ekmeklik buğday sattık.»

«Suriye'ye kasaplık hayvan sattık.»

Şimdi de bazı Avrupa ülkelerine hazır elbise satmak için ticarî görüşmelere başladığımız bildiriliyor.

Birtakım meraklı gazetecilerin dargelirli okurlar arasında açtıkları, «Kazandığınız parayla nasıl geçiniyorsunuz?» soruşturması da, böylelikle önemini kaybetmiş oluyor artık.

Cevap ortada... Nasıl geçineceğiz?..

Sattığımız ev eşyasıyla, ayakkabı elbise paralarını aylık kazancımıza ilâve ediyoruz, ele güne rezil olmadan yuvarlanıp gidiyoruz!

ÇARŞAMBA :

İş kolu

Yurdumuzda kırkdokuzbin kahvehane, günün bu kahvelerde geçiren tam birbuçuk milyon insanımız varmış.

Fakat nedense «İşsiz» olarak tanımlamışlar bu birbuçuk milyonu.

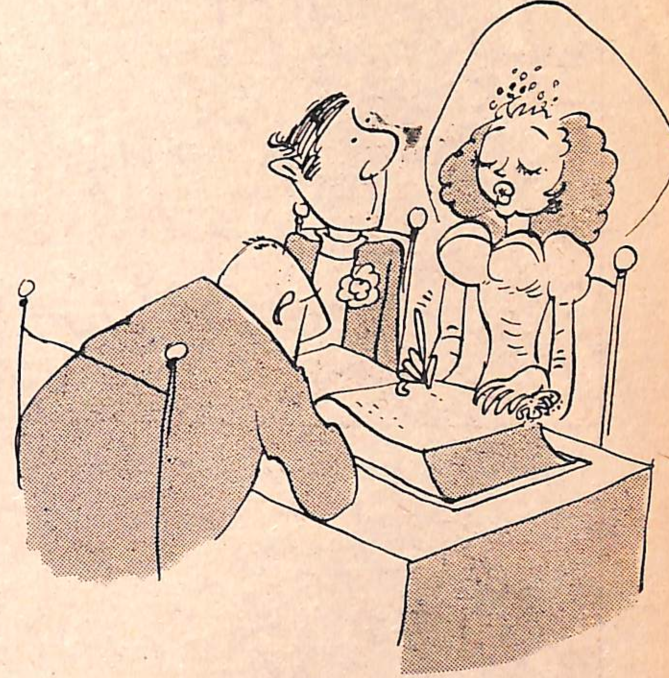
Neden işsiz olsun?

Bal gibi yepyeni bir iş kolu.

Hem öyle ki, hiç eksiği yok. Pişpiriği tamam, kaptıkaçtısı tamam, hattâ fazladan var Poker ile Blûmu!

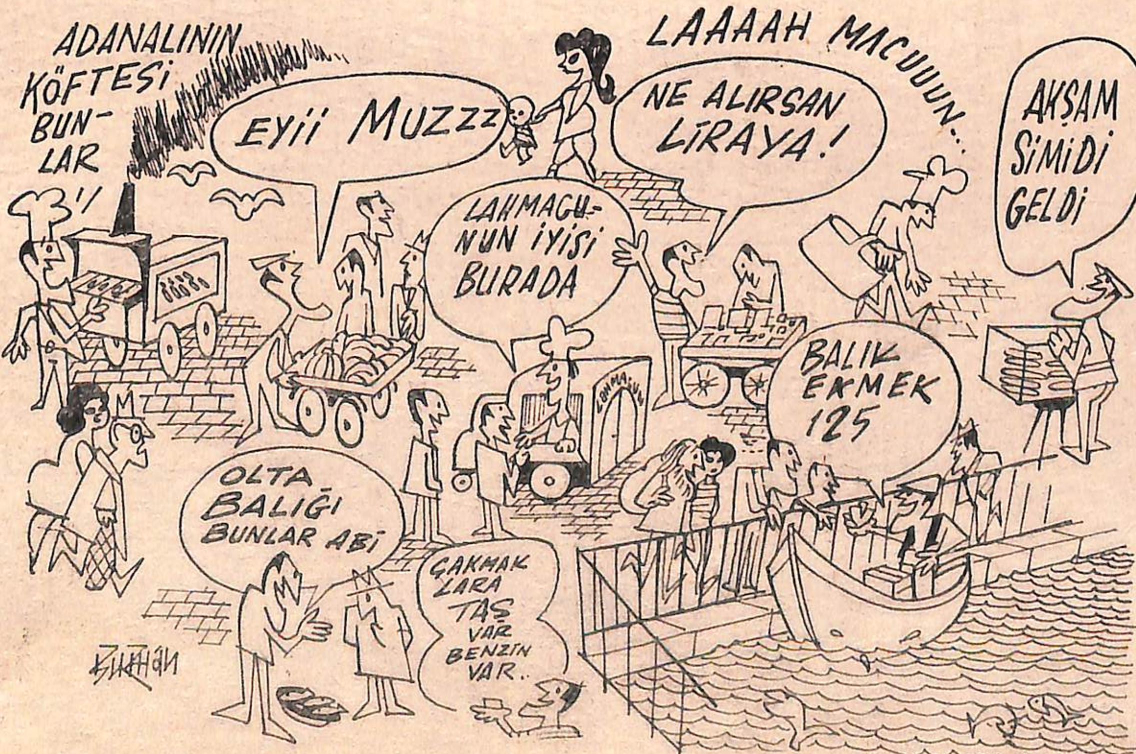

Özel yol..

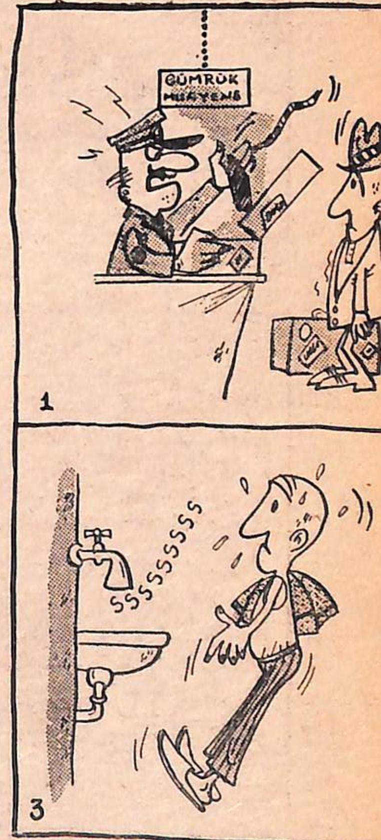

Genel yol..

İstanbul'da fuar açılacak. — Gazeteler —

İşte fuar!

— Almanya'da

BİR DAKTİLO

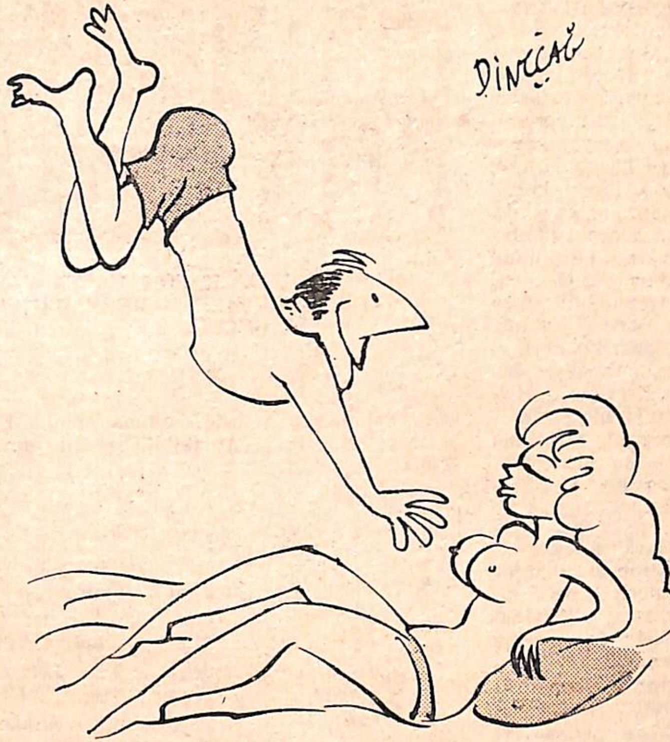
SAAT : 9.00
Müdürü bilmem amma, şefin gözü bende
Yıllar sonra öğrendik eski memurluk ne
İşim başımdan aşkın örgümü bitireyim,
Kirpiklerime önce şu rimeli süreyim.
SAAT : 10.00
Evrak mı dedin kuzum, bugün git haftaya
Yakışıklı değilsin, üstelik başın da kel.
Günlerden beri durur yazılar klâsörde,
Müdürü ara da bul: Ya banyo, ya masör
SAAT : 11.00
Kazak bitti çok şükür eldivendedir sıra,
Kış iş'ten daha baskın çıktı bu sene zira.
Önce bekle dağınık saçlarımı tarayım,
Vaktim kalırsa Bacı, evrakını arayım.
SAAT : 12.00
— Alo... Alo santıral resmî ve de acele,
Bağlayın flörtümü vakit geçmeden hele.

— Koca Teks, benim cicim, önce araba yü
Vurgunundan eline kaç mangır geçti biri
İstakozumuz yine sakın olmasın bayat,
Mon Ami, tre biyen.. yaşasın lüküs hayat

ekspres yol yapacak. — Gazeteler —

Servis yolu..

Ekspres yol!

bir işçimiz delirdi. —

N SEKİZ SAATİ

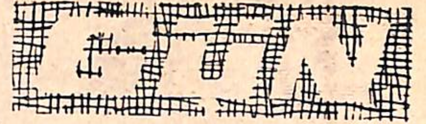
SAAT : 14.00
Boşuna didinmemiz, burada yiyorlar hak,
Âmirlerin gözü kör, görmüyorlar muhakkak.
Bakın yedikleri şu dereotu, naneye,
Zam yapmışlar uyuşuk, midi'li Nuriye'ye.

SAAT : 15.00
Dur itiraz edeyim çat pat, çat pat dilekçe,
Hak verilmez alınır, konuşalım erkekçe.
Tezkiye doldururken eteklere bakınız,
Eli vicdana koyup bi sigara yakınız..

SAAT : 16.00
Her kadın sakız çiğner velâkin çatlatamaz,
Âmirin yüreğini yerinden hoplatamaz.
Kısa giymekle olmaz, becermek şarttır di mi?
Allah için söyleyin kiminki gerçek mini?
Eteğimin hakkını verirsiniz sanırım,
Cilve ile karışık hürmetimi sunarım.

SAAT : 17.00
Sex - appel'im üstüme asla konduramam toz:
Moralimi bozdunuz, gidiyorum, iş paydos!

Burhan ESEN

PERŞEMBE :

Çok zaman var

Müzikle ameliyat, müzikle sinir tedavisi, müzikle çalışma olur da, başka şey olmaz mı yâni?

İstanbullu bir berber de, müzikle traşın öncülüğünü yapıyor.

Karşısında rakip olmayınca elbet yapar.

Adam baktı, politik ortam durgun, seçimlere daha dünyanın zamanı var. Dedi eloğlu başlamadan traşa nutukla, aynı şeyi biz de yaparız gitarla, utla!

Ve bu moda da böylece doğmuş oldu.

CUMA :

Problem

Geniş bir araştırma yapan OECD, sonucu bir rapor halinde dünya kamuoyuna açıklamış:

«Türkiye'de 250 kişiye bir otomobil düşüyor.»

Bizde otomobil denen araca beş kişiden fazla yolcu almak yasaktır.

Başka bir deyimle, her hareket eden otomobil, arkasında 245 yaya bırakıyor demektir.

Trafik sorununu halledeceğiz derken, ne büyük yanlışlara düşmüşüz meğer.

Oldu olacak, «Zararın neresinden dönülse kârdır» diyerek yeni tedbirler bulalım.

Arabasına fazla yolcu alan şoföre ceza yazma usulünü bırakalım, istifçilikte yeni sistemler bulup, bir otomobile ikiyüzelli kişiyi sığdırmaya bakalım!

CUMARTESİ :

Asıl mutluluk

Sessiz bir törenle dünya evine giren sağır ve dilsiz çift, mutluluk hakkındaki düşüncelerini şöyle açıklamış: «Mutlu olmak için konuşmak ve duymak hiç önemli değildir.»

Elbet değildir.

Duyup da söyleyemeyenlerin yanında, sağır ve dilsiz doğmak mutlulukların en yücesidir!

PAZAR :

Yenilik

Piyangoculuğun tarihçesi epey eskidir ama, ikramiyenin böylesini yeni duyduk daha.

Bu ilginç buluşun sahibi, elbise temizleme evlerinden biri. Asmış vitrine koca ilânı, «Bir takım elbise temizletene, 250 gram bedava et ya da kıyma veriyoruz» diyor.

Kâr, kârdır. Yardım, yardımdır. Ne yapsın millet buzdolabını, çamaşır makinesini...

Et nasıl olsa hazır. Yirmi papeli elbise temizleyicisine verir, bakkaldan borca alır fasulyesini.

Yapın işte

Kalb hastalığı tedavisinin en kestirme yolunu Amerikalı bir uzman gösteriyor:

«Bol bol aşk yapın.»

Aynı hastalara biz de bir salık verelim:

O da sökmezse, bol bol borç yapın.

Zira bir alacaklıyla karşılaşmak, gencecik bir dilberle uğraşmaktan daha heyecan vericidir.

Kalb hastalığının tedavisinde de heyecan gerektiğine göre...

Vedat SAYGEL

— Onu ver... Yerine bunu as!..

MUAYENE EDİLECEK ÇOK HASTA VAR... VAKİT GEÇİRMEDEN DERTLERE GEÇELİM!

FERİKÖY'DEN MUKADDES CİVCİV:

Ah doktor, sormayın. Ben iki senelik dulum... Kocam öldükten hemen sonra sabaha karşı birden karnımdan acayip sesler gelmeye başladı. Çok korktum. Sanki karnımın içinde nasıl anlatayım, birçok eşya çekiyorlar gibi oluyordu... Daha sonraki günler gürültü yerini gıcırtılara bıraktı... O gün bu gün karnımda ses eksik olmuyor... Gaz dediler. Yutmadığım gaz hapı, içmediğim şurup kalmadı... Sesler kesilmedi... Bana uyku bile uyutmuyor... Falcıya gittim. Senin kocan karnına girmiş, dedi. Gûya bazı çok sevenlerimiz öldükten sonra içimize girermiş... Halbuki ben söz aramızda Hulûsi'yi hiç sevmezdim... Bu nedir?... Hulûsi'nin ruhu karnımda ne dolaşıyor?... Daha gencim... Bu yüzden evlenemiyorum da... Hadi bana bir çare bulun... Ne olur aaah ne olur?!.

MUKADDES HANIM — Hayatım, canım... Sizin derdinize tıp dilinde (Salon salamanje) derler... Bazı kimselerin düşünceleri, nefsi dimağilerinin tahtelşuurunda kalarak içindeki uzuvlardan birine yerleşir. Sizin de kocanız Hulûsi içinize kaçmış olamaz. Çünkü Hulûsi'nin öldüğünü bildiriyorsunuz. Demek ki derdiniz uzvî veya ruhî değildir. Hulûsi hiç değildir. Niyazi veya Teyfik de olamaz. O halde karnınızdaki gürültülerin sizin içinizden değil alt kattan geldiği anlaşılıyor. Neden alt kattakilere kadar bir zahmet inip, «Lûtfen gürültü etmeyiniz. Sizin gürültünüzü karnımda hissediyorum» demiyorsunuz?... Anlaşılan siz et de yemiyorsunuz. Çünkü protein eksikliklerinde de bu gürültüler olabilir. Siz düpedüz açsınız. Ayrıca size bir koca da bulabilirim. Yarın uğrayın, arkadaşım emekli bir şey var... Onu sana uydururum... İlâç almayın. Onun yerine karnınızı doyurun...

LÂLELİ'DEN AHMET AZEKMEK:

Ben dargelirli biriyim. Son zamanlarda adamakıllı darlaşan geçim şartları yüzünden midir nedir, âniden kekelemeye başladım. Eskiden çok düzgün konuşurdum. Hattâ bir çok kimse etrafıma toplanıp beni zevkle dinlerlerdi. Şimdi dediğimi kendim bile anlamıyorum. Sonra her lâfımın sonunda zıııt diye bir ses çıkarıyorum. Herkese rezil oldum. İşten atılmama ramak kaldı... Müdür beni karşısına çağırdı, «Sen herkesle dalga mı geçiyorsun?» diye çıkıştı. Ona da, «Zıııızt» demez miyim?... Ne yapayım?... Bu nasıl geçer?...

AHMET BEY — Durumunuzun vanterional sübjanif olması ihtimal dahilinde... Ayrıca mükozolarınızda limaral var... Sizin gibilerin tedavisi çok zordur. Uzun zaman haricî baskılardan ve bilhassa geçim endişelerinden birçok kişinin başına böyle şeyler gelmektedir. Kekelemeniz ancak rahata kavuşacağınız zaman geçebilir... Buna da pek ihtimal olmadığına göre bu kekelemeye alışın... Ya dilinizi yutsaydınız?... Hiç olmazsa diliniz var ve meramınızı az çok anlatabiliyorsunuz... Zıııt yapmanıza gelince, sonuna bir de Errrenköy ekleyin... Anlatabiliyor muyum?... Zıııt Errrenköy!...

ŞİŞLİ'DEN SEMRA FİNO:

Sevgili doktorcuğum... Benimki o kadar gizli bir dert ki! Aaaah... anlıyorsunuz değil mi?... Lamur... lamur, lamur... Nasıl anlatayım... Adnan'la tanıştıktan sonra bu sekre aşkın heyecanlarıyla çarpıntı başladı bende... Ya kocam... O gaddar erkek... Yâni Osman... Gelebilir, gelemez lâfları içinde doğru dürüst yatamıyoruz... Fakat Adnan... O çocuk kadar mâsum ve saf... Acaba bende monopoz mu var?... Yâni genç deliliği mi?... Dün arpej de püf aldım... Adnan gelip, «Ah Semra'cığım, biraz da bana sür» demez mi!... «Que je te sür lesdammes a parfumes» dedim... Doktor, doktor... Siz bir sırdaş mısınız?... Yaşım aslında ellisekiz... Adnan yirmialtı... Ne yapabiliriz... Bir voyaj mı?... Oh, bu Questionlar!... Mil pardon doctor...

SEMRA HANIM — Sosyetik bir infial içinde olduğunuz anlaşılıyor... Bu yaştaki kadınlara ekseri gelen bu gibi hastalıklara (Azma) denir. O kadar çocukla işiniz ne?... Utanın... Ne siz bir kadın olarak ona, ne de o bir erkek olarak size bir şey veremez... Muhitinizi düşünün... Utanmanız yoksa evde muşambanız da mı yok?... Kocanız Osman bey olduğuna göre, siz Şişli veya Nişantaşı'nda oturuyorsunuz demektir. Kendinizi ferah tutun... Bir Londra veya Paris yapın... Sonra krem şokolatınızı içip yatın... Köpekle fazla oynamanızdan da bunlar olabilir... Çünkü köpek absorvandır.

ETYEMEZ'DEN FAHRİ KIYMA:

Doktor ağbi... Nasıl anlatayım ağzım köpürüyor... Öyle köpürüyor ki, bazan yatak odası köpükle doluyor. Herkes beni kuduz sanmaya başladı. Annem evlenmediğime yoruyor. Her gün senin bu köpüklerini mi sileceğim diye şikâyet ediyor... Kadın haklı... Ben de mendil dayandıramıyorum... Büyük bir çarşaf aldım, ona siliyorum... Yalnız pazar günleri köpük kesiliyor... Pazartesi oldu mu başlıyor... Kime gösterdimse korkup kaçtı... Yanımda hep köpekler dolaşıyor... Bana «sen yakında köpek olacaksın» diyorlar... Ne olur bir ilâç verin de bu köpükler bitsin... Üstüm başım köpük içinde kaldı... Derdim nedir?... Cevabınızı en samimî cevabınız olacaktır...

FAHRİ KARDEŞİM — Valla ben böyle bir hastalığı hiç duymadım. Duysaydım her halde duymuş olurdum. Acaba sizin vücududa bir şey mi var?... Yâni naturanızın faturası daha çıkartılmamış mı?... Annenize sorun... Belki sizin cinsinizde bir köpek de olabilir... Bu köpükler belki de sabun yutmanızdan veya yemenizden ileri gelebilir... Hakikati benden saklamayın... Babanızın uşağı yok. Hem derdinizi adamakıllı anlatmıyorsunuz, hem de şey diyorsunuz... Ayrıca böyle bir derdiniz olmasından istifade edip neden bir çadırda elli kuruş karşılığında kendinizi göstertmiyorsunuz?... Bu herkesin eline geçen bir fırsat değildir. Ayrıca köpükleriniz ateşi söndürüyorsa, bu buluşunuzu itfaiyeye satabilirsiniz... Yahutta itfaiyede vazife alabilirsiniz... Sizi arazöz olarak kullanabilirler... Ben belediyeye yazarım, bir müracaat edin...

ETİLER'DEN SEBAHAT LÜZUMSUZ:

Ah doktor, çok şükür hiçbir derdim yok. Kocamdan, çocuklarımdan, kaynanamdan, eltimden çok memnunum. Vaktimiz halimiz yerinde... Katlarımız, dükkânlarımız, bankada paralarımız, akrabalarımız her şeylerimiz var. Çocuklarım kolejlerde okuyor. Bir giydiğimi bir daha giymem. Ne bileyim yâni şey, çok çok iyiyiz. Yalnız kimseye açamadığım bir derdim var. Son günlerde bir ses kulağıma: «Ah Sebahat ah» diyor... Arkama bakıyorum, kimse yok... Sokakta bu ses... Evde bu ses... Her yerde bu ses: «Ah Sebahat ah!» Kimseye söyleyemiyorum, deli derler diye... Bu ses nerden geliyor?... Arkamda biri olsa görürüm... Kim sesleniyor bana, kim?... «Ah Sebahat ah!» Bakın gene dedi... Neden öyle diyor?... Kim diyor?... Neden diyor?...

SEBAHAT HANIM — Mazinizi veya oranızı buranızı bir kere yoklayın... Hayatınızda sizi vaktiyle çok seven biri sar mıydı?... Ve siz ona kazık attınız mı?... Belki de o öldü, ruhu peşinize takıldı... Böyle vakalar çoktur. Meselâ Arşidük Maksimilyen'in de ruhu madam Bovari'yi üç sene kovalamış, sonunda Taksim helâsında sıkıştırıp boğmuştu. Sizi bir ruh kovalıyor. Ruhlardan kaçmak için en iyi çare yanınızda bir kesekâğıdı zencefil bulundurun... Ruhlar zencefili sevmezler. Hayatıyla oynadığınız o kimse peşinize düşmüş... Hiç cevap vermeyin... Çünkü konuşmak icap eder, sonra kocanız duyar, yuvanız yıkılır... Varsın o size «Ah Sebahat ah!» desin... Siz de (Vah vah!) deyip geçin... Zencefili unutmayın. Bir kesekâğıdı olacak... Fazla almayın, ültüker olursunuz... Kınakına da iyidir ama kadınlara verilmez...

Suavi SÜALP

Yazısız

AYNA

ANKARA'DA BAHAR

ESKİ yirmilerden, ılık bir bahar havasına geçen Ankara'da, soğuktan donmuş diller ve fikirler çözülmeye başladı. Ama tabii bu arada eriyen bazı fikirler de su koyverdi.

Bir yıldır uygulanan Sıkıyönetim, anarşiyi önlemiş ve tozu dumanı dağıtmış olduğu halde, bazı çevreler yine de memnun değil. Bunlara göre yapılanlar yeterli olmaktan uzak.

— Şu da var, o da var.

Bunların da icabına bakılmalı ve 36 milyon ince bir elekten geçirilmeli. Bunların beğenmedikleri ayıplanıp, beğendikleri kendilerine verilmeli. Niyetleri, reformlara karşı çıkamadıkları için, reform isteyenleri de aşırı uçlar kervanına katıp, bu vartayı da böyle atlatmak.

Bu fikrin destekçileri de az değil.

Açıkçası, mal sahibi kiracıdan, kiracı mal sahibinden kurtulmaya çalışıyor. Borçlu alacaklısından, alacaklı da borçlusundan sıyrılmak niyetinde.

Defteri kapatıp, bilânço çıkarmaya yanaşmıyorlar. Oysa Mart ayı, bilânço ayıdır. Bir yıl önce yine bu Mart ayında AP. iktidarının defteri dürülüp, bilânçosu çıkarılmıştı. Oysa şimdi AP. hiç de bir bilânçoya razı değil. Sonucun lehinde çıkmıyacağına emin gibi.

Olacak iş değil tabii ama, hani ne derler?

Aç tavuk, kendisini rüyada, buğday ambarında görür...

Ankara'da ılık bahar havası içinde hararetli hararetli konuşulan konulardan biri de, bir Fransız hudut kasabasında başlayan büyük eroin kaçakçılığının Türkiye'ye de sıçraması. Üstelik işin içinde bir de Parlâmento üyesinin ismi bulunması.

— Duydun mu?

— Neyi?

— Fransa'da ortaya çıkarılan eroin kaçakçılığının büyüklüğünü?

— Ortaya çıkarılamayanlar daha da büyüktür.

— Dalga geçme!... Tam 146 kilo eroin.

— Sığır eti gibi bir şey desene.

— Değeri de 550 milyon lira.

— İşçi dövizi gibi bir şey desene.

— Şakayı bırak! İşin içine bir senatörümüzün de ismi karışmış.

— Yaaa!...

— Bu büyük kaçakçılık olayına ismi karışan senatör, hangi partinin senatörüymüş, biliyor musun?

— Hayır.

— Milliyetçi Hareket Partisinin.

— İmkânsız...

— Nedir imkânsız olan? Bu senatörün Milliyetçi Hareket Partisine mensup olması mı?

— Hayır... Milliyetji Hareket Partisine mensup bir senatörün eroin kaçakçılığı yapması.

— Neden?

— Nedeni var mı kardeşim? Bilirsin bu parti, tüm zaferlerimizin ve en iyi şeylerimizin baş sahibidir de, başka işe karışmaz.

— İşte şimdi ismi, bir mensubu vasıtasiyle bir eroin kaçakçılığına karışmış bulunuyor.

— Sen ne dersen de.. ben, bu kadar milliyetçi bir parti mensubunun Fransa'ya eroin kaçırdığına inanmam.

— Ama kaçırmış işte.

— O kaçırmamıştır. Eroinler kendisi kaçmıştır.

— Saçmalama canım! Adam bundan önce bir kaç defa daha Fransa ve Almanya'ya eroin kaçırmışmış.

— Olamaz, imkânsız...

— Niye?

— Bir koltuğa iki karpuz sıkıştıranlar gördüm ama, üç karpuzu ilk defa duyuyorum.

— Üç karpuz da nerden çıktı?

— Biri: Parlâmento üyeliği. İkincisi: Eroin kaçakçılığı. Üçüncüsü de: Milliyetçilik. Bildiğin gibi bu parti, üyelerinin, Türkiye'nin en sıkı milliyetçileri olduğunu, kendilerinden başka dünya yüzünde başka bir milliyetçi bulunmadığını söyler.

— Eee, ne olacak?

— Canım, sıkı milliyetçilikle, Fransa'ya eroin kaçırmayı nasıl bağdaştıracaksın?

— Gayet basit.

— Nasıl?

— Bu adam, Fransa'dan Türkiye'ye eroin kaçırmış olsaydı, o zaman milliyetçiliğinden şüphe edebilirdik. Ama ne yapmış? Türkiye'den Fransa'ya eroin kaçırmış.

— Ne olacak yâni?

— Bütün Fransızlar eroinman olacak.

— Allah Allah!...

— Anladın mı şimdi adamın ne yapmak istediğini?... Önce Fransızları eroinman yapıp ayakta uyutacak. Sonra Alman'ları ayakta uyutacak. En sonunda tüm dünyayı eroinman yapıp ayakta uyuttu mu, işler tamam. Gördün mü adamın milliyetçiliğini?...

— Vay canına! Bunu düşünmemiştim işte.

— Bu kadarını düşünsen, zaten sen de onun gibi yapardın.

— Ne yapardım?

— Fransa'ya eroin kaçırırdın.

— Peki ne olacak şimdi?...

— Bu adamdan yararlanmamız lâzım.

— Senatör olarak mı?

— Yok canım! Başka yerde daha yararlı olur.

— Meselâ nerde?...

— Bu adamı alıp, Narkotik Büro Şefi yapmak lâzım.

— Neden?

— Bu kadar büyük, uluslararası eroin kaçakçılıklarının içine giren, çıkmasını da bilir...

Mehdi ZIT

İnönü, «Karşılıklı anlayış ile huzursuzluk kalkmıştır» dedi. — Gazeteler —

— Aman Ecevit, sıkı tut... Düşürme!..

ESİNTİLER
(Karacaoğlan'dan)

Yiğidin iyisin neden bileyim?
Hem yakışıklı, hem zengin olmalı,
Şöyle piyasaya çıktığı zaman,
Gören kızın hali bitkin olmalı...

Benim sözüm, zengin olan yiğide,
Karnım toktur, tahsil ile öğüde,
Hem politik olup, vaad dağıda,
Aklı pek az şeye ergin olmalı...

Yiğit olan yiğit kurt gibi bakar,
Kısmeti görünce, dalgayı çakar,
«Taksiye buyur» der, önüne çıkar,
Cüzdanı bu işe yetkin olmalı...

Safi şehvet olan, şol bazı yosma,
Düşerse yoluna, söz at, hiç susma,
Önce küfür eder, sen kulak asma,
Eller okşamaya vatkın olmalı...

Karacoğlan der ki, ben naz çekemem
Hurda karılara para dökemem
Bir tek sevgiliyle ömür tüketmem,
Yosma düzüneyi aşkın olmalı...

Fikret YILMAZ

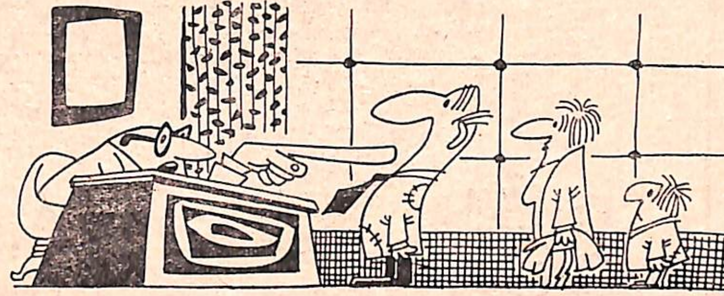
Rusya'da bilim adamları, tilkileri köpek yapıyorlar. — Gazeteler —

— Bize kurnaz yaramaz, köpek yap şunu yoldaş!..

Büyük Hazırlık

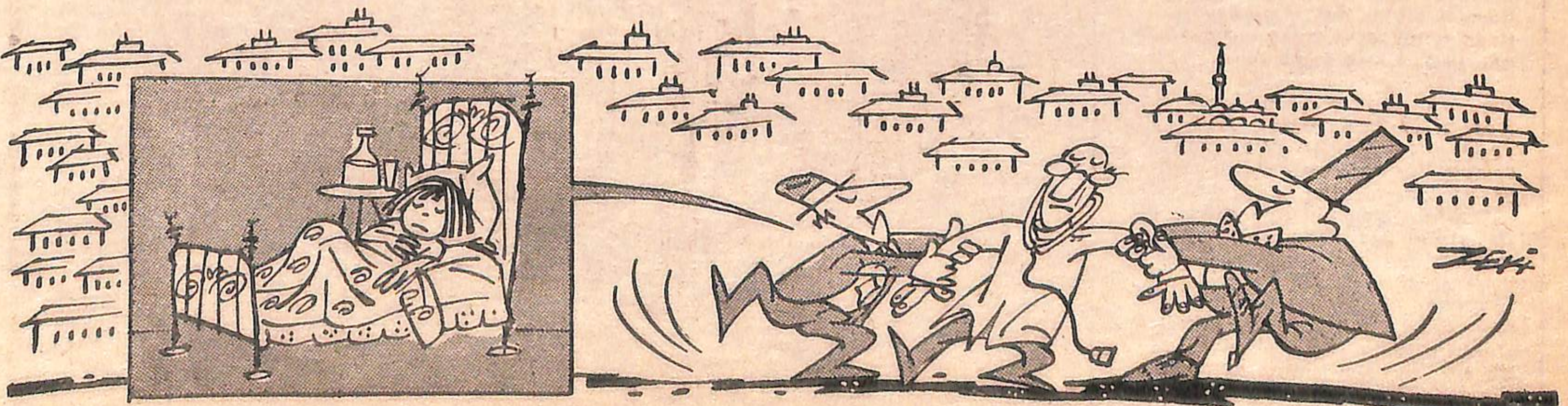
MUZAFFER İZGÜ

BABA Ferit, Zeliha'ya:
— Tamam, dedi, bugün öğleden sonra gidiyoruz...
Zeliha:
— Bana öyle geliyor ki, bu işi başaramıyacağız galiba...
— Neden?
— Hiç... Çünkü banka müdürünün başı hayli kalabalıktır bugün... Bugün değil de başka bir gün tatbik etseydik bu plânı?
— Hayır, bugün tatbik edeceğiz... Hem sen ne zannediyorsun Allahaşkına, tek umudumuz bu iş... Şayet bu iş de yatarsa, o zaman yandık, hepimiz yandık...
— Yahu iyi ama, bugün biraz tehlikeli diyorum, banka müdürünün odası pazar dolayısiyle tıklım tıklımdır diyorum...
— Sen işi bana bırak... Senin görevin, banka müdürünün yanına girmek, o kadar...
— Pekiyi, dedi Zeliha...
Baba Ferit seslendi:
— Çağır bana oğlanı, onunla da konuşacaklarım var...
Zeliha, kapının önünde oturmakta olan oğluna seslendi:
— Gel Kerim, baban seni çağırıyor...
Kerim, pantalonunu çekerek içeriye girdi. Ferit:
— Oğlum, dedi, bugün gidiyoruz bankaya...
Çocuk sevinçle:
— Demek plânı bugün tatbik edeceğiz baba?
— Evet oğlum... Sen görevini biliyorsun, bankanın içine girdikten sonra, annenin ardı sıra geleceksin... Ben en önde giriyorum, benim ardımdan annen dalıyor müdürün odasına. Önce, insanlar varsa, yâni müdürün yanında, onların çıkmasını bekliyoruz...
— Pekiyi, dedi oğlan, âbim Hıdır, Osman, sonra Emine, onlar ne yapacaklar?
— Hıdır ve Osman'ın banka müdürünün yanına girmelerine gerek yok. Gerekirse ben bir işaretle onları da çağırırım... Onlar veznenin orada duracaklar.
Kerim, korkulu korkulu baktı babasının yüzüne:
— Ya başaramazsak baba? dedi...
Kızdı baba Ferit:
— Başaracağız oğlum, anladın mı başaracağız... Çünkü anana söyledi-ğim gibi tek kurtuluş yolumuz bu...
O sırada içeriye Hıdır'la Osman girdiler. Osman:
— Baba, dedi, annemin söylediği doğru mu?

— Evet oğlum...
— Demek bugün bu iş tamam?...
— Tamam çocuklar... Şayet bu işi beceremezsek, bilin ki hepimiz yandık...
Hıdır sordu:
— Pekiyi paraları aldıktan sonra nereye gidiyoruz?
— Nereye mi? Nereye gideceğimiz belli... Haydi bakalım hazırlanın, saat ikiye geliyor...
Ana Zeliha tekrar konuştu:
— Vallahi bana kalırsa, bu işi yarına bıraksak, diyecektim...
— Olmaz be, olmaz! diye bağırdı Ferit... Bu iş bugün bitecek!... Haydi bakalım şöyle yarım saatin içinde hazırlıklarınızı yapın!...
Kerim:
— Baba, dedi, ben bu kasketi geçireyim mi kafama?
— İyi, geçir...
Sonra, Hıdır'a baktı:
— Çıkar, dedi, üzerinden o ceketi, eski ceketini giy... Sonra sen Osman, lâstik ayakkabılarını giy...
Yarım saat sonra hazırlanmışlardı... Baba:
— Çantayı unutmayın! diye bağırdı...
Kerim, oradan büyücek bir çantayı kaptı geldi. Onun elinden Hıdır aldı çantayı:
— Biz müdürün yanına girmeyeceğiz, dedi... Ver sen o çantayı bana, vezne işi bize ait...
Zeliha yine söylendi:
— Vallahi Ferit, dedi, gece çok berbat bir rüya gördüm, bu iş olmayacak gibi geliyor bana, elimize yüzümüze bulaştıracağız, gel bu işi yarına bırakalım...
Adam tekrar bağırdı:
— Yarın mı, yarın mı? Aslaaa!... diye. Bu iş bugün olacak...
Sonra kadının elindeki kocaman çuvala baktı:
— O çuvalı ne yapacaksın? diye sordu.
— Hiiiç, lâzım olur diye aldım...
Hafifçe güldü baba Ferit:
— Onu bir doldurduk mu, bir doldurduk mu, ondan sonra Ferit'i dağlar taşlar yıkamaz, dağlar taşlar... Yürüyün çocuklar!...
Baba Ferit önde, onun ardında karısı ve üç çocuğu, bankanın yolunu tuttular. Bankanın kapısına geldiklerinde, banka hayli kalabalıktı. Şöyle bir kapıdan baktılar. Zeliha:
— Bak, dedi kocasına, ben sana demedim mi, bugün pazar kurulur, bankanın içi ana baba günü... Hiç bu durumda...
— Dur bee, dur! diye bağırdı adam... Oğlu Kerim'e işaret etti:
— Git içeriye bak bakalım, banka müdürünün yanında insan var mı?
Çocuk, ürkek adımlarla girdi içeriye. Biraz sonra geldi:
— Üç kişi var baba! dedi.
— Öyleyse biraz bekleyelim...
Kadın tekrar söylendi:
— Gel Ferit bu işi yarına bırakalım... Hem yarın mübarek gün...
— Bunun mübarek günü falan olmaz be... Hazırlandık geldik buraya kadar, şimdi tutup da müdürün odasında üç kişi var diye geri mi döneceğiz? Biraz bekleyelim, şu içerdekiler çıksınlar, sonra belki müdürün odasındakiler de çıkarlar, o zaman gireriz içeriye... Anladınız değil mi, ben annen ve Kerim müdürün yanına, sen Osman, Hıdır, siz de veznenin oraya...
— Tamam baba, dedi çocuklar...
Onbeş dakika kadar sessiz beklediler bankanın önünde. Ferit de, çocuklar da sabırsızlanmışlardı... Heyecan bir taraftan, becerememe korkusu bir taraftan, bu onbeş dakika içerisinde hiç konuşmadılar. Yalnız bir ara ana Zeliha:
— Vallahi diyeyim mi, bu bankanın boşalacağı yok, dedi...
Onun ardından Kerim konuştu fısıltıyla:
— Şu çıkan adamdı müdürün yanında olan, galiba şimdi iki kişi kaldı...
Baba, göz ucuyla işaret etti. Fırladı Kerim, bina kapısından içeriye girdi, müdürün camlı bölmesinin yanına dek gitti... Sonra kalbi hızlı ata ata, babasının yanına geldi:
— Çıkmışlar baba, dedi, müdürün yanında kimsecikler yok...
— Haydin, dedi Ferit, yürüyün!...
Sonra elini göğe kaldırarak:
— Yârabbim, dedi, ayda yılda bir kez, sen bizim işimizi ras getir!...
Hıdır'la Osmna'ı bir kaş işaretiyle vezneden tarafa göndererek, kendi önde, karısı ve oğlu Kerim ardında müdürün odasına girdiler... Müdür, birtakım kâğıtlar imzalıyordu... Yanaştı Ferit masaya, elini cebine attı, bir mendil çıkararak terini sildi... Müdür o zaman başını kaldırarak:
— Ne o, ne var? diye sordu...
— Şey, dedi Ferit, şey efendim... Borç efendim... Ben hademeyim efendim, vilâyette nüfus müdürlüğünde hademeyim efendim... Duyduğuma göre üç ay vâdeyle dörtyüzelli lira veriyormuşsunuz efendim... Karım, çocuğum efendim... Çok fena durumdayız efendim... Şayet bugün de kirayı veremezsek, ev sahibi bizi atacak efendim...
Müdür:
— O fonumuz bitti, dedi...
— Anlamadım? dedi Ferit...
Müdür biraz sesli:
— O fonumuz, yâni o iş için ayrılan paramız bitti dedim... Çok kişiye verdik, onlardan alacağımızı toplamadan genel müdürlük bu fondan para vermememizi emretti.
Sapsarı oldu baba Ferit'in yüzü, karısının da, çocuğunun da... Çünkü, son umuduydu bu dörtyüzelli liracık. Bu parayı alırsa, çuvalına un dolduracaktı, evin kirasını verecek-ti, sonra bakkalın yeniden borç açabilmesi için, defterdekileri ödeyecekti...
— Aman efendim, dedi, n'olursunuz, evde anam var, şayet anam hasta olmasaydı, maaşı aldı götürd'i hastalık, yâni o yüzden efendim... Bakın bakın efendim, şu veznenin önündeki çocuklar da benim... İkisi de ortaokula gidiyorlar... Bu şeye, ilkokul beşe gidiyor efendim... Masrafları çok efendim, yetmiyor...
Zeliha görevini yerine getirebilmek için tane tane dökmeye, Kerim de boynunu iyice bükmeye başladı. Ama müdür, olmaz da olmaz, diyordu...
— Efendim n'olursunuz, dedi baba Ferit tekrar... Nüfus kâtibi Mahmut efendi bana kefil olacak, isterseniz daireden bir kefil daha bulurum...
Müdür bağırdı bu kez:
— Aaaa, dedi, sen lâf anlamıyorsun galiba, yok dedik be kardeşim, o fasıldan para yok dedik...
Baba Ferit başını eğdi önüne, pofladı bir, sonra kapının koluna asıldı ve dışarıya çıktı... Karısı ve çocukları arkasındaydılar... Babalarını kızdırmamak için hiçbir şey söyleyemiyorlardı... Oysa ki ne hayâller, ne umutlarla gelmişlerdi buraya dek... Şu çantanın içine şimdi yarım kilo et girecekti, portakallar girecekti, hoşaflık üzüm girecekti... Osman, ayağındaki beden eğitimi derslerinde giydiği lâstiği, naylon ayakkabısıyla beraber kaldırıp çöplüğe fırlatacak ve yerine sıcacık bir kundura giyecekti... Ama olmadı işte...
Çok gittiler... Bir köşe başında, baba Ferit:
— Ben burdan daireye gideyim, dedi...
Başlarını salladılar hepsi de. Yalnız anne:
— Ben sana rüyamı söylemiştim Ferit! diyebildi sadece...

Muzaffer İZGÜ

— Memur yakınlarının, devletçe tedavi edilmesi istendi. —

Sizin için

— Bir çocuk, plâk satış rekorunu kırdı. —

ÖNEMLİ OLAY

Karayolunda, trafik polisi bir arabayı çevirir ve ihtar eder:

— Beyefendi, böyle stop lâmbalarınız sönük nereye gidiyorsunuz?

Direksiyondaki adam inanmaz gözlerle polise bakar, arabadan iner, heyecanla arabasının arkasına gider. Adamın telâşını ve yüzündeki endişeyi farkeden trafik polisi, teselli eder:

— Neyse ki yakında garaj var, tamir ettirebilirsiniz. Mühim değil. Bundan sonra daha dikkatli olun.

Adam, hâlâ şaşkın, polise şöyle bir bakar ve konuşur:

— Sizin için mühim olmayabilir, ama treylerim, karım ve iki çocuğum benim için mühimdir.

Zeki ERSOY
Hasırcıbaşı, Süleymanpaşa Sok. No: 78/12 Kadıköy/İST.

YAŞ ZAMMI

Yedi sene evvel evlendiğim zaman, kayınvalidem, yaşının kırkiki olduğunu söylerdi. Aradan yedi sene geçmesine rağmen kayınvalidem ancak bir yaş büyüdü. Şimdi yaşının kırküç olduğunu söylüyor.

Geçen gün:

— Valide hanım yedi sene evvel kırkiki yaşında idin. Şimdi ise yaşının kırküç olduğunu söylüyorsun. Dikkat et, gülünç oluyorsun, dedim.

Kayınvaildemin cevabı şöyle oldu:

— Herkes her şeye alabildiğine zam yapıyor. Ben ise zamları sevmediğime göre, kendi malım olan yaşıma ancak on yılda yüzde bir zam yapıyorum. Bunu da mı çok gördünüz?!.

Kamer ŞİRİN
Tiyatro Cad. No: 63
Çarşıkapı/İSTANBUL

KÜRDAN!

Adana'nın uzakça bir köyünde oturan ve nâdir olarak şehire inen, teyzemin oğlu Nedim; Adana'ya, bize misafir gelmişti. O nunla biraz gezdikten sonra civardaki temiz bir lokantaya girdik.

Garsonun getirdiklerini yiyip karnımızı iyice doyurduktan sonra, Nedim:

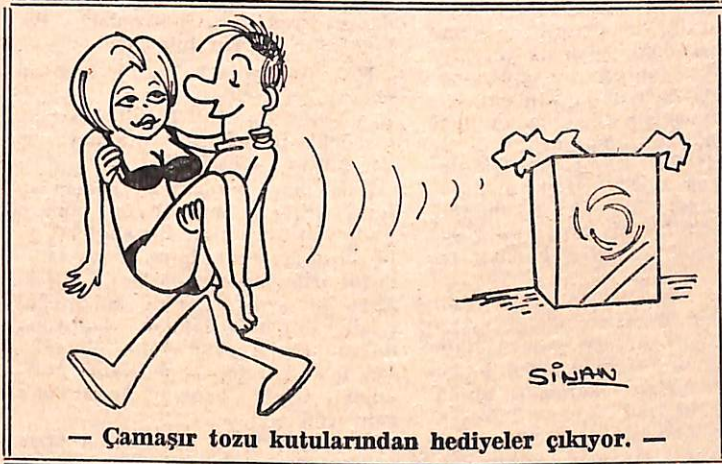
— Yavu, dedi. Dişimin arasına et sıkıştı, nasıl çıkaracam?...

— Kürdan istesene, diye salık verdim.

O güne kadar kürdan kullanmamış olan Nedim, bana fırsat vermeden döndü ve bağırdı:

— Heey, garson!... Bir porsiyon kürdan getirsene!...

Timuralp ERYURT
Gazipoşa Mahallesi, 551. sokak, No: 154/5 ADANA

— Çamaşır tozu kutularından hediyeler çıkıyor. —

Yazısız

GÖRMEYEN GÖZLER

Yüze bakmak için, gerçek yüz gerek,
Gönül almak için, tatlı söz gerek.
Nice gözler vardır, bakar da görmez,
Bu bakar körlere, gören göz gerek.

TEMEL TEMÜRCÜ

CON KİKİRİK'E DÖRTLÜKLER

Yiğit Con Kikirik, pek ödlek oldun!
Şeytandın, yalancı bir melek oldun!
Maltalı kıçına bastı tekmeyi,
Denizler aslanı bir köpek oldun!

Düştün can derdine, unuttun Nil'i,
Değilsin yurdunda bile yetkili.
Sizde erkekliği temsil ediyor,
Gencecik bir kadın milletvekili!

Evvelce hedefin Mısır'dı, Çin'di,
Mister Con Kikirik, dünya senindi!
Fakirin evine kundak sokardın,
Köşkünün saçağı tutuştu şimdi!

Para girmiyor mu artık kasana?
Hadi git, Çinli'ye afyon satsana!
Barbar diye bar bar bağırıyorsun,
Attığın kazıklar batıyor sana!

Baltayı vurunca Malta taşına,
Aklın gelmedi mi yine başına?
Oğlun aç kalmış da esrar satıyor,
Vah vah, henüz girmiş ondört yaşına!

Yıkılma sırası temele geldi,
Londra'dan Münih'e amele geldi!
Gençleri esrarkeş, homoseksüel,
Centilmenler yurdu ne hale geldi!..

Dr. Ömer Lûtfi Şadoğlu
Ballıdağ Sanatoryumu — Daday/Kastamonu

AKTÖR

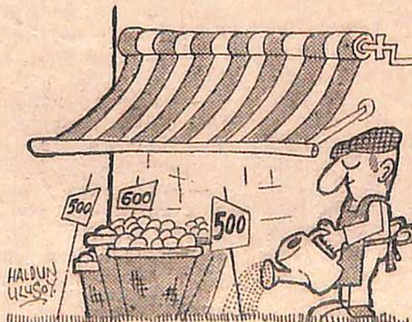
Babası, bir rejisörün dostuydu;
Annesi, bilmem hangi artistin...
Tutup, Yeşilçam'a soktular;
Bir baltaya sap olması için.

Filim üstüne, filim çevirdi.
Adam dövdü, kadın öptü...
Binbir boyaya girdi, rol gereği;
Spor bir arabanın sevdası için.

İçkiye, kumara alıştı.
Dolaştı; o kulüp senin, bu bar benim.
Evlendi, boşandı, rezalet çıkardı;
Dergiler adını yazması için.

Bir gün düştü ki; tepetakla!
Şöhretinin yıldızı söndü.
Artık ne rol var, ne de bir selâm ona;
Allah rızası için.

METİN PÜTMEK

Yazısız

KURTOĞLİ

Vedat amcanın yaşı çok ilerlemesine rağmen eski neşesinden hiçbir şey kaybetmemiş, bilâkis aile toplantılarında neşe kaynağımız olmuştu. Yine bir aile toplantısında koltuğuna oturmuş kahvesini içiyordu. Bütün misafirler onun meşhur fıkralarını bildikleri için hemen eski anılarından birini anlatması için ricada bulundular. Bunun üzerine Vedat amca kahvesini bitirdikten sonra hemen anlatmaya başladı:

— Bizim delikanlılık zamanımızda kasabaya Mustafa Kurtoğlu adında bir nüfus memuru tâyin ettiler. O devirde okuma yazma bilen fazla olmadığı için nüfus memuru herkes tarafından kısa zamanda tanındı. Nüfus memurumuzun iki şeye zaafı fazla idi: Birincisi herkes tarafından ne iş yaptığının; ikincisi, adının bilinmesi. Her gittiği yerde kendince en aptalı seçip, hemen sorar:

«— Ben ne iş yapıyorum?»
«— Nüfus işine pakarsun.»
«— Aferin. Peki adım ne?»
«— Mustafa Kurtoğli.»

Kendisini gayet iyi tanıyan bir köye düğüne dâvetli olarak gider. Biraz kalıp, eğlendikten sonra köy bekçisini çağırarak sorar:

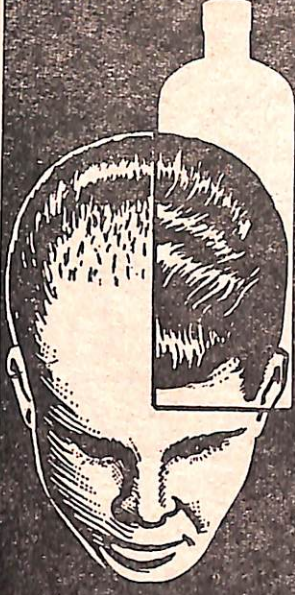
«— Ben ne iş yapıyorum?»
«— Nüfus işine pakarsun.»
«— Aferin. Peki adım ne?»
«— Mustafa...»
«— Ya soyadım?»

Bekçi düşünür. Kafasını kaşır, sırıtır fakat bir türlü cevap vermez. Nüfus memuru:

«— Sıkılma söyle söyle, der.»

«— Valla beyim» der bekçi. «Sen bir hayvanın oğli olyısın ama hangi hayvanın oğli olduğunu çıkaramayrum.»

Hayrullah CERAN — 30. Sokak No: 15/1
Bahçelievler/ANKARA

Pilo Cura

saç tedavi ve sağlığında güvenilen müstahzar

Eczane ve ecza depolarına bol miktarda tevzi edildi

Maliye Bakanlığı Gelirler Genel Müdürlüğü 8 Aralık 1971 tarih, 2423063-27/73948 sayılı tebliği ile, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığının 21 Temmuz 1971 tarih ve 13526 sayılı yazıları gereğince ilacımız

İŞLETME VERGİSİNDEN MUAFTIR.

LOKMAN LABORATUARI

Bahçelievler-İst Tel.: 71 57 82

AJANSTEK

(Ajans Tek: 72/61 — 40)

HALO DAYI

MUZAFFER İZGU

— 13 —

— Yoo oğul, biz Angara'ya deel, Isdanbıl'a gediyoruk.

— Ossun dede, ilkin Angara, sona Isdanbıl... Ordan geçen gamyonların hepisi Angara'ya geder. Angara'ya gadar gedersiniz, sona ordan binersiniz otoposa, varır gedersiniz Angara'ya...

Oğlunu dürttü Halo dayı:

— Bak oğul, gamyonnan ilkin Angara'ya gedecekmişik, dedi.

İdiris, zorla açılan gözkapaklarının arasından babasının ne dediğini anlamadan baktı:

— Gamyon? dedi.

— He oğul...

Muavin yine türküsüne başladı:

«Mekine mekineee zalım mekineee».

Sert bir rüzgâr esiyordu üstlerinden... Arada bir şapkalarını havalandıracak gibi oluyordu, sonra hep birden eller sanki selâm veriyorlarmış gibi şapkalara gidiyordu... Bir gün önce yağan yağmur yolları iyice ıslattığı için hiç toz yoktu. Yalnız ara sıra, kamyonun içine kocaman kocaman çamur parçaları düşüyor, rasgele kiminin yüzüne, kiminin şapkasının üzerine yapışıyordu. Bir virajı dönerlerken kamyon inlemeye başladı... Halo dayı da, ötekiler de hiçbir şey anlamadılar bundan. Kamyon inliyor, fakat yürümüyordu. Muavin yere atlamış:

— Ha usda, ha, diyordu... Sonra olmadı, arkadaki yolcuları yere indirdiler. Kamyon çamura saplanmıştı. Halo dayı da indi... Öndekilerin hiçbiri inmemişlerdi. Arkadan inen yirmi kişi, kamyonun ardından itmeye başladılar. Kamyonun tekerleği daha çok saplanıyordu yere. Sonunda olmadı, öndekiler de indiler. Her kafadan bir ses çıkıyordu... Şoförle muavin bir şeyler konuştular. Muavin:

— Herkes daş bulsun gelsin, dedi.

Öndekiler oracığa çömeldiler, arkadakiler çil yavrusu gibi dağıldılar. Kocaman kocaman taşlar topladılar, yere batan tekerleğin altına koydular. Bu arada muavin kürekle, tekerleğin önündeki çamurları yan tarafa atarak, oraya da taşlar yerleştirdi...

Halo dayı, hep anlamsız gözlerle bakıyordu yapılanlara. Taş getir demişlerdi, gitmiş kocaman kocaman tam yedi tane taş getirmişti.

Muavin:

— Şimdi hep birden arkadan yüklenek hele! dedi.

Şoför arabayı işletti, gaza bastı, insanlar yüklendiler arabaya, biraz sonra, koca kamyon inleyerek, tıslayarak çıktı çamurun içinden...

Koyu renk elbise giymiş adam:

— Ben söyleyim Mahir beye, burayı düzeltsinler, dedi...

Tekrar bindiler arabaya... Hareket ettiler...

Biraz sonra Halo dayı, oğlunu dürttü:

— Oğul, dedi, bu adam bize bilat vermedi, isdiyek mi?

İdiris:

— Bilmem ki buba, dedi...

Halo dayı durdu duramadı yerinde:

— Oğul, dedi muavine, bize bilat vermedin?

— Ne bilatı? diye sordu muavin.

— Heç, bilat işde...

— Bu tren deel dede, n'apacan bilatı? Nerdeyse varacağın yere varıyon bile...

Gerçekten biraz sonra muavin, şoför mahallinin damına vurdu, araba hop diye durdu:

— Tamam dede, dedi, bakın işde bura yol gavşağı, burdan çok gamyon geçer, geçin şurdan benzin isdasyonu var, orda bekleyin, bi gamyon gelince gedersiniz.

Daha onlar inmeye davranırlarken, muavin tuttu yorganları fırlattı attı yere. Halo dayı da, İdiris de yere iner inmez yorganlarına yapıştılar.

— Tamam ustaa! diye bağırdı muavin...

Araba vınlayarak uzaklaştı gitti yanlarından... Halo dayı:

— Burda bi isdesyon varmış, orda bekliyecekmişik, dedi...

Yürüdüler, benzin istasyonuna geldiler. Benzin pompasının başındaki benzinci, bir cipe benzin dolduruyordu. Halo dayı ona sordu:

— Oğul, dedi, burda bi isdesyon olacakmış?...

— Bura, dedi adam...

Halo dayı etrafına bakındı, treni göremedi:

— Tiren yok ki oğul burda, dedi.

Adam sordu:

— Sen tren istasyonu mu arıyon?

— Hee, biz Isdanbıl'a gedeciyk de...

— Vazgeç trennen getme emmi, otoposlar daha eyi, hem ucuz...

— Yoo, bize gamyon dediler, o isdesyonun yanından gamyonlar geçermiş Angara'ya...

Adam, benzin hortumunu yerine taktıktan sonra:

— Siz yannış annamışsınız, dedi, size benzin isdasyonu demişler. Burdan geçer Angara gamyonları... Bakın bakın geçiyor bile biri...

Halo dayı yola baktı, bir kamyon uçarak geçti gitti...

— Çok gelir, dedi benzinci, siz biraz bekleyin hele, mazot almaya gelen olursa binersiniz...

Baba oğul, oradaki bir ağacın altına gittiler... Yorganlarını yanlarına koyup oturdular. Önceleri kıl gibi düşen yağmur, biraz sonra tanelerini irileştirmeye başladı... Bu arada bir kamyon geldi, baba oğul ikisi birden fırladılar kamyona doğru amma, yönü yolu bilmedikleri için geri tekrar yerlerine oturdular. Çünkü, kamyon Ankara'dan geliyordu...

Biraz sonra yağmur daha fazla hızlanınca, benzinci:

— Emmiii! diye bağırdı, gelin içeri gelin...

Korkarak girdiler benzin istasyonunun içine. Çünkü, köyden bu yana, ellerini ne yana atsalar paraydı. Şimdi oraya varınca, benzinci onların eline iki çay bardağı veya renkli bir su tutuşturup:

«Verin bir lira» derse, onun için korkuyorlardı...

— Geçin geçin, dedi benzinci...

İçeriye geçtiler. Bir gaz sobası yanıyordu içerde. Sıcaklık birden yüzlerini yaladı. Halo dayının aklına hemen tandır geldi. İnsanın tüm bedenini, içine girer girmez ısıtan tandır...

Sobanın alevini görmeye çalıştı, göremedi... Sobanın hiçbir yanından alevler gözükmüyordu amma, ne güzel ısıtıyordu... Benzinci:

— Eee, dedi, nerden nerye emmi?

— Biz mi oğul? dedi Halo dayı, biz Isdanbıl'a gediyoruk...

— Çalışmıya?

— Heye...

— Sen niye gediyon?

Şaştı Halo dayı:

— Ben mi? dedi, ben de çalışmıya...

— Çalışmıya mı? Sen nasıl çalışın Isdanbıl'da emmi?

— Nasıl mı, şey daş daşırım, torpak gazarım...

— Bu yaşdan sona mı?

Cevap vermedi Halo dayı... Ne demeliydi yâni:

«Isdanbıl'a para yemiye gediyorum mu?» demeliydi. O zaman da bi gulp bulurlardı:

«Bu yaşdan sona mı?» derlerdi.

Benzinci:

— N'apacan emmi bu yaşdan sona para gazanıp da? diye sordu.

— Öküz alacam, dedi Halo dayı...

— Öküz mü? Bırak oğlan çalışsın alsın gelsin.

— Cık, dedi Halo dayı...

— Niye cık?

— Dingil Zako'ya da, Dik Yussuf'a da, Şişgo Bedo'ya da söz verdim...

— Torun mu bunlar?

— Yoo yoo gonşu...

— Haa gonşulara söz verdin?

— Heye...

— Vazgeç dayı vazgeç, Allah gecinden versin, zaten bi ayağın çukurda, giden Isdanbıl'a, oralarda temelli ölün galın...

Nedense bir anda, Dingil Zako'nun yüzünü getirdi yapıştırdı bu benzincinin yüzüne Halo dayı. İkisi bir yüz oldu, ha benzinci, ha Dingil Zako... Ondan sonra hiç konuşmadı. Amma benzinci neler dedi neler... Hattâ lâfının sonunu öyle bağladı ki, Halo dayı şimdiden ölmüştü, oğlu İdiris de başucunda:

— Uy bubaaam, uy ataaam, diye ağlıyordu...

Bereket bu arada bir otomobil benzin istasyonuna girdi de benzinci koştu gitti dışarıya. Halo dayı oğluna döndü:

— Oğul, dedi, neden insanlar böyle isdemezler birinin unduğunu?

İdiris, kaşını gözünü oynattı:

— Bilmem ki buba, dedi.

— Eh oğul, öküzü Isdanbıl'dan alıp bu gaz satan herife de gösdermek var amma, öküz gelmez Isdanbıl'dan burya... Neyise, aldırdığım yok...

Otomobilin ardına bir kamyon yanaştı. Yağmurda, silgeçleri hızlı hızlı çalışıyordu... Otomobil uzaklaştı, kamyon yanaştı benzincinin yanına. Şoförle bir şey konuştular. Zaten Halo dayı da, İdiris de dışarıya çıkmışlardı.

— Gelin!...

Yorganları sırtlarında koştular. Kamyonun şoförü:

— Bunlar mı? diye sordu.

Benzinci başını salladı. Şoför:

— Dayı, dedi, Angara'ya gadar ikinizin otuz lirasını alırım.

Halo dayı, benzincinin suratına baktı. Benzinci:

— Daha ne isdiyorsunuz, eyi işde, binin, dedi...

— Yalnız, dedi şoför, şoför mahallinde bi gişiye yerimiz var, emmi buraya binsin, oğlu da arkaya, brandanın altına geçsin otursun...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

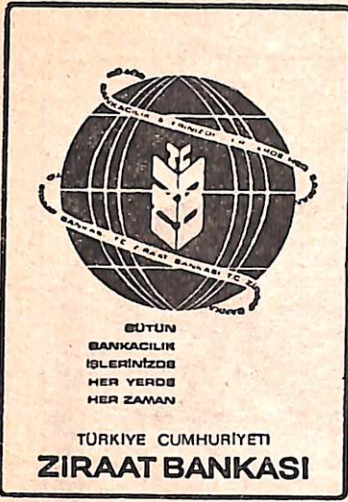
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.

Fiyatı: 150 kuruş.

DİKKAT!
Mecmuamızın eski sayılarını isteyen okuyucularımızın, beher sayı için 150 Krş. luk posta pulu göndermeleri kâfidir.

(Basın: 60686 - A - 21458 — 41)

Halo dayı anlamadı, tekerleğe tırmanıyordu ki, şoför:

— Sen buraya dayı, dedi, ihtiyarsın, üşütürsün sonra orda...

Benzinci:

— Sen buraya buraya, şoförün yanına, dedi...

Halo dayı, şöyle bir baktı oğluna... Babalık yüreği, kimbilir:

«Oğul sen tek başına korkman mı arkada getmeye?» diyordu sanki. Yağmur inadına artırmıştı hızını, gökten sicim gibi iniyor, kırbaç gibi vuruyordu insanın yüzüne. İdiriş, arabanın tekerleğine basarak arka tarafa çıktı. Brandanın açık bir tarafından içine girdi. Sonra tekrar kapattı brandayı. Kocman kocaman çuvalların içinde bir şeyler vardı, bir tuhaftı kokuları. En arkada, yarım çuvallık boşluğun içine, sanki diklemesine mezara gömülmüş gibi girdi. İki yorganı da uzunlamasına uzattı çuvalların üzerine.

Halo dayı şoför mahallinde iki kişinin arasına oturdu. Pencere yanında oturan adamın yüzünde kocaman bir bıçak izi vardı. Toplucaydı, enine boyuna. Kamyon hareket eder etmez, cebinden sigara paketini çıkarttı, uzattı Halo dayıya:

— İçen mi emmi? dedi.

Halo dayı, aldı sigarayı. Sonra kavlı çakmağına dayandı. Adam:

— Emmi, dedi, sen çok geride kalmışın, şimdi gazlı çakmaklar çıktı.

Adam çakmağını çıkardı, çıt diye yaktı iki sigarayı birden. İnadına, bunlara söylemiyecekti İstanbul'a, çalışmaya, iki öküz almaya gittiğini. Biliyordu çünkü ne diyeceklerini. Şimdi bunlar da başlayacaklardı:

«Aman dayı, yaman dayı, vazgeç gitme dayı» demeye.

Motörün kızgın sıcaklığı, şoför mahallinin içine yayılıyor, Halo dayı kendini kilometreler geçip gittikçe tandır yorganının içinde hissediyordu... Sanki biraz sonra İmamgızı:

(Devamı var)

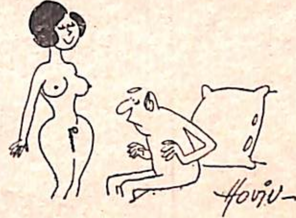

(Basın: 60686 - A - 21458 — 41)

Yazısız

Neden?

Av partisinin sonunda avcılar toplanmış, kimin neyi vurduğunu tesbit etmeye çalışıyorlardı. Hepsinin sahibi bulunmuş, hepsi ayrılmıştı da, geriye kimin vurduğu bilinmeyen ölü bir tavşan kalmıştı.

Avcılardan biri arkadaşlarına sordu:

— Peki, bunu hangimizin vurduğunu nasıl anlayacağız?

Bir başkası cevap verdi:

— Vücudundaki saçmaların özelliğinden...

— İşin garibi, yara da almamış!

— Peki neden ölmüş?

Üçüncü avcı söze karıştı:

— Hiçbirimizin işine yaramasın diye her halde intihar etmiş!

Ona kaldıysa...

Albert'le kızının arasındaki arkadaşlığın flörte döndüğünü, bununla da yetinilmeyip birtakım tehlikeli oyunlara girişildiğini sezen baba:

— Söyle bakalım sevgili Albert, dedi. Kızımla aranızdaki ilişkiyi görüyorum. Fakat sonucu merak ediyorum. Ne yapmak niyetindesiniz? Evlenmek mi istiyorsunuz, yoksa bir zaman yararlanıp bırakmayı mı düşünüyorsunuz?

Delikanlı sevinçle cevap verdi:

— Anlayışınıza hayranım mösyö. Tercih hakkını bana bırakıyorsunuz demek!

Değer doğrusu

Otomobil acentesine girip, son model arabalardan birini beğenen adam, satıcıya sordu:

— Taksitle alacak olursam, borcumu ne kadar zamanda ödemem gerekir?

— O, her ay ödeyeceğiniz paraya bağlıdır, diye cevap verdi satıcı.

— Belli bir rakam söyleyemem ki... Ayda belki onbeş, belki onbeşbuçuk frank verebilirim.

Şaşkına dönen satıcı:

— Alay mı ediyorsunuz, diye bağırdı. Onbeş frankla arabanın borcunu ödemeniz için en az yüz yıl yaşamanız gerekir!

— Yaşarız canım, dedi müşteri. Böyle güzel bir araba için, yüz yıl yaşamaya değmez mi?

— Lokantamızın köpekbalığı çorbası çok tazedir!..

— Tercihi sana bırakıyorum: Aylığına zam mı yapayım, yoksa bu güzel sekreteri yanına mı vereyim?!.

Teselli

Karı koca dertleşiyorlardı. Adam:

— Bugün veznedarımı tutukladılar, dedi.

— Niçin?

— Hırsızlıktan... Maaşının dışında her ay, bir beşyüz frankımı da açıktan yürütüyormuş!

— Ve sen, o açıktan giden paranın eksikliğini hissetmiyordun, öyle mi?

— Evet. Öyle alışmış, öyle inanmış, öylesine seviyordum ki, yokluğuna nasıl katlanacağım, bilmem!

— Üzülme sevgilim, diye cevap verdi karısı. Her ay açıktan giden o beşyüzlüğü bana verirsin, veznedar gene işe devam ediyor diye düşünürsün.

Yasaları bilmeyince

Kısa bir süre önce ehliyet alıp direksiyona kurulan, her seferden sonra da kendini adliyede bulan bayan şoföre:

— Bundan sonra arabanızı daha dikkatli sürünüz, dedi yargıç. Bu, bir ay içinde çarptığınız yayaların dördüncüsü!

— Özür dilerim efendim, dedi kadın. Ayda en çok kaç kaza yapma hakkım var?

Hangisi yakışırsa

Vitrininde, «Bayanlar! Son moda binbir çeşit iskarpinlerimizi görünüz» duyurusu bulunan dükkâna giren kadın, satıcıya sordu:

— Gerçekten bu kadar çok mu çeşitleriniz?

— Elbette madam.

— Güzel. Hepsinden birer çift çıkarın, zevkime uyanı olup olmadığına bakacağım!

Turnede

Kentten gelen oyuncular kasabalı sanatseverlere «Cimri» yi oynamış, temsil başarıyla sonuçlanmıştı. Salon dolu, alkışlar dinecek gibi değildi. Oyunun yönetmeni çaresiz, sahneye çıkarak halkı selâmlarken, yazarı, yönetmenle karıştıran kadın seyircilerden biri arkadaşının kulağına eğildi:

— Şu Molière ne yakışıklı erkek değil mi şekerim?

Seçmez

İkisinin de köpeği vardı. Fakat birininki sokakta bulunma, diğerininki köklü bir soydan gelme...

Soylu köpeğin sahibi, sokak köpeğini gezdirene sordu:

— Köpeğinin şeceresi var mı?

— Şecere ne demek?

— Köpeğin aile kütüğü...

— Yok, diye cevap verdi sokak köpeğinin sahibi. Benimkinin belli bir kütüğü yoktur. Hangi ağaca bağlansa sesini çıkartmaz!

Yazısız

YAZILI

Dünya KARİKATÜRLERİ

YAZISIZ

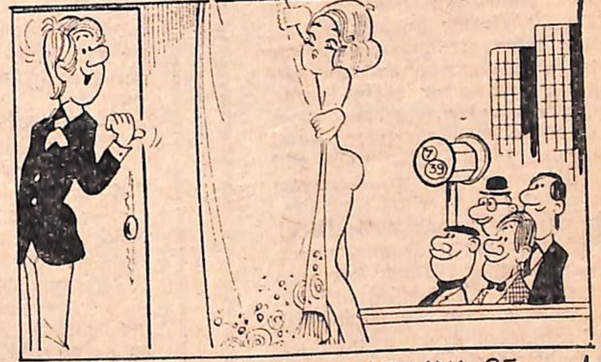
-MÜJDE SEVGİLİM... ARTIK SENİ YALNIZ BIRAKMIYACAĞIM... ÇÜNKÜ İŞTEN KOVULDUM!..

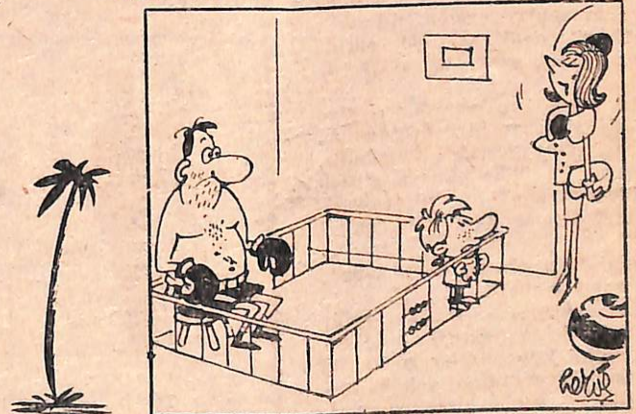
-PEKİ BEN...

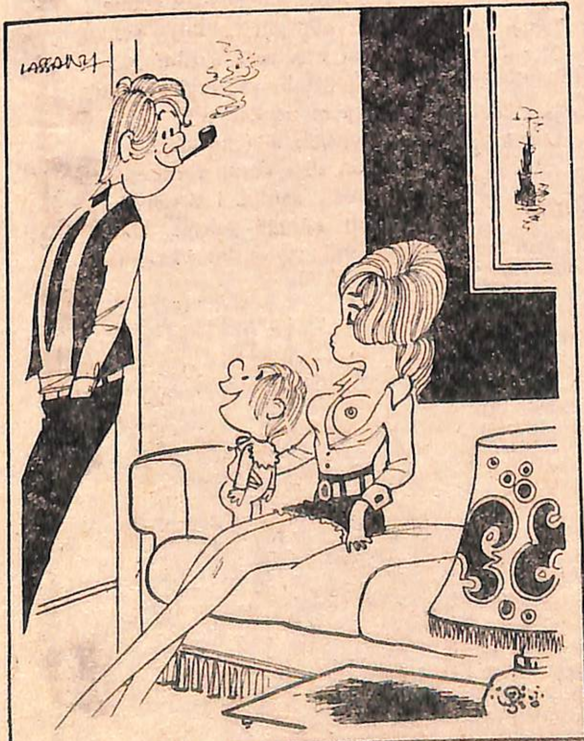
-BAŞIMI ÇEVİRİYORUM...

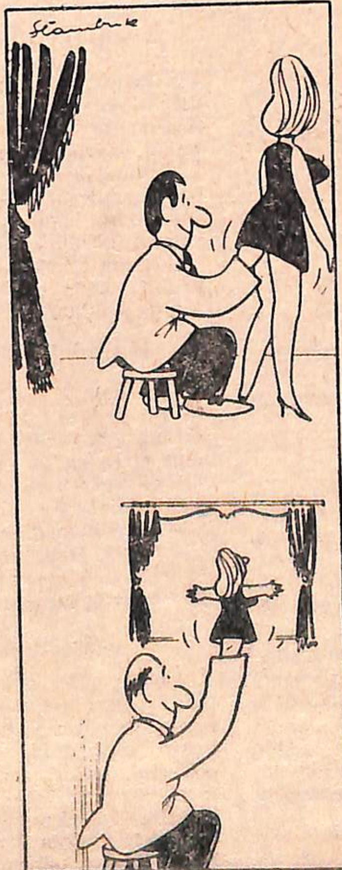
-AMA SEN DE BAŞINI ARKAYA ÇEVİRSEN İYİ EDERSİN!..

-BEN YOKKEN ÇOCUK USLU DURDU MU?

-BENİM YERİMDE OLMAYA CAN ATARSIN DEĞİL Mİ?

YAZISIZ

-FAZLA KALAMIYACAĞIM, AZ SONRA KIYAFET BALOSUNA GİDİYORUM!..

BU YIL: 25 milyon

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Akbaba-Loto 13

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20

İSİM

ADRES

Sevgili okurlarımız,

Büyük ilgiyle katıldığınız AKBABA LOTO Yarışmasının sonuncusunu bu hafta yayımlıyoruz.

Onüç haftalık AKBABA LOTO'da doğru sayıları tutturanlar arasında kura çekilecek ve okurlarımız 2000 liradan 25 liraya kadar çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

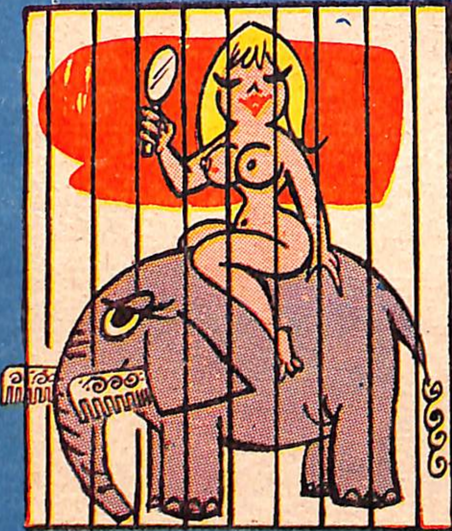
NOT: Şimdiye kadar AKBABA LOTO kuponu göndermeyen okurlarımız kuponlarını toplu olarak gönderebilirler. Eksik sayıları olanlar, Akbaba'nın bu sayılarını «Akbaba Dergisi Yarışma Servisi, Divanyolu — İSTANBUL» adresinden temin edebilirler.

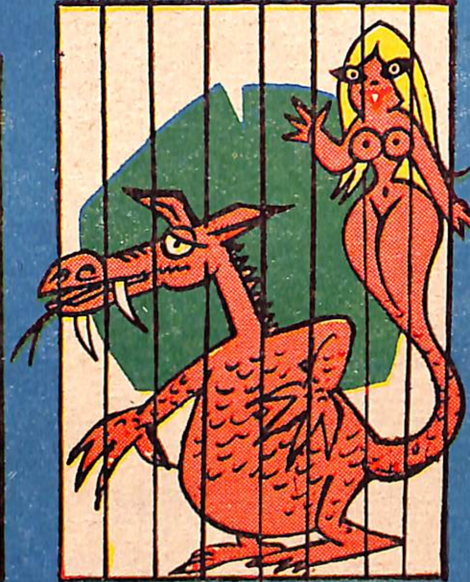
DİKKAT! AKBABA LOTO kuponlarının kabulüne 10 Nisan pazartesi akşamına kadar devam edilecek, o tarihten sonra elimize geçecek kuponlar yarışmaya giremiyecektir.

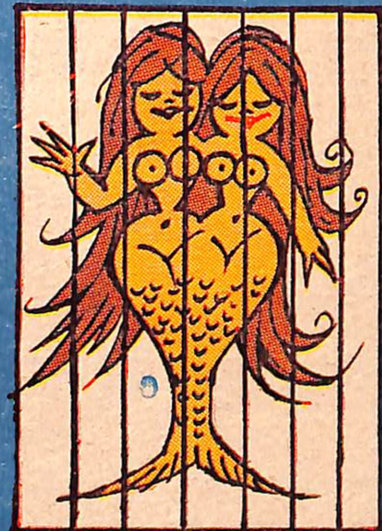
Hepinize bol şanslar dileriz.

ZEKİ

ZEKİ

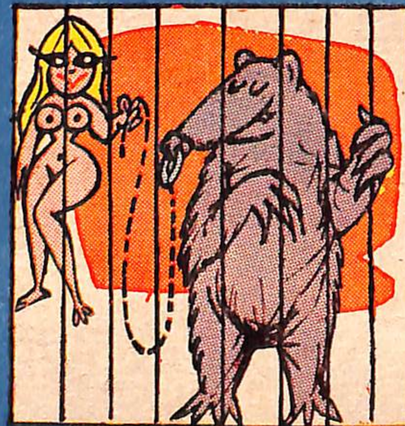

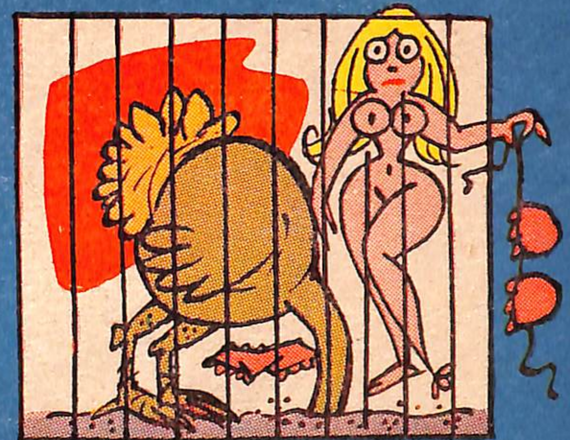

	1					
		3		4		5
	2		6		7	
8		9		10		11
	12		13		14	
15		16		17		18
	19				20	

Şüphesiz, böyle bir hayvanat bahçesi dünyamızda yok elbette... ama, rüyanızda bu hayvanat bahçesini görmek isterseniz... aç karnına iki - üç adet uyku hapı aldıktan sonra yatın... Bir mıktar sağa - sola dönüp, yerlerinizi ayırtın... yerler numaralıdır (nokta)

